

Različak

List učenika II. OŠ Čakovec, lipanj 2011. godina, broj 9

TEMA 14. smotra i natjecanje hrvatskih GLOBE škola

RAZLIČAK

List učenika II. OŠ Čakovec

NAKLADNIK:

II. OŠ Čakovec
Trg pape Ivana Pavla II., 1
40 000 Čakovec
tel/fax: 040/390-120

e-mail:
os-cakovec-002@skole.htnet.hr

ZA NAKLADNIKA:

ravnatelj, Vinko Grgić, prof.

GLAVNE UREDNICE:

Julijana Marđetko, prof.
Ivana Jambrošić, prof.

NOVINARSKA DRUŽINA:

Benjamin Žganec, 8.c, Petar Glumac, 8.c, Luka Lesjak, 8.c, Kruno Lesar, 8.c, Dina Glad, 6.b, Stela Šarić, 6.b, Monika Kuček, 6.a,
Voditeljica: Julijana Marđetko, prof.

FOTOGRAFIJE:

Voditelj: Gordan Bartolić

GRAFIČKO-LIKOVNI DIZAJN:

Monika Vrtačić-Vuk,
učiteljica likovne kulture

NASLOVNICA:

Antonela Hamer, 2.a

U ovom broju pročitajte:

Tema broja: 14. smotra i natjecanje hrvatskih GLOBE škola

PUTOPIS: Lijepom našom...

Naši gosti: Božidar Prosenjak,
Sanja Pilić

Mjesec knjige

Intervju: Danilo Podrebarec,
učitelj matematike

Pisac u meni

Živim život bez nasilja

Paraolimpijski školski dan

Kroz godinu

Marin Šalaj 2.a

Mirta Vugrinec 2.a

Karlo Bahunek 2.a

„Jedna vrata se zatvaraju, a druga otvaraju“

Drage čitateljice i čitateljil!

Evo nas opet! Pred vama je novi „Različak“, ali ne u tiskanom izdanju. U njemu su svi vaši novinarski, literarni i likovni radovi, odraz vašeg školskog života. Još smo malo zajedno. Neki od nas (Luka Lesjak, Petar Glumac, Krunoslav Lesar i Benjamin Žganec) opravštaju se od osnovne škole. S vama smo proveli četiri godine radosti i veselja, uzbudljivog rada u novinarskoj družini.

Mnogo vremena proveli smo pišući razne intervjuje, ankete, izvješća, reportaže, skupljali izjave o vašim uspješnim aktivnostima, uređivali sportske te razne prigodne zidne novine čega ćemo se rado sjećati u budućnosti. Pozdravljamo sve čitatelje koji su pratili naš rad nadajući se da su u tome uživali.

Posebno se zahvaljujemo voditeljici novinarske družine profesorici hrvatskoga jezika Julijani Marđetko koja nas je uspješno vodila sve četiri godine i poučila osnovama novinarstva.

Uskoro će praznici koje sigurno jedva čekate. Pročitajte zanimljive radove naših učitelja i učenika te se dobro odmorite tijekom ljetnih praznika.

Uredništvo

JESEN U MOJOJ ULICI

Ove godine stvarnost nas je prebrzo potjerala s ljetnih praznika. Ljeto je otišlo trčeći, a jesen nam se počela prikradati. Školska godina je počela. Lišće je počelo padati. Zahladilo je. Dani su sve kraći. Noći su sve duže. Ukratko, počela je prava jesen. Onakva za kakvu čujete u basnama i bajkama, i kad sve miriši po kestenima i jabukama i kruškama i ostalim poslasticama.

Kad pogledam kroz prozor svoje sobe, jesen vidim svugde. U hladnom zraku koji šiba lica ljudi. U opalom lišću na betonu uz ta jedna mala drvca posaćena pokraj ceste. U susjedovom dvorištu gdje je ljetos sve bilo zeleno, sada je sve puno živopisnih boja. U zraku, gdje se odjednom spustila hladnoća i magla. Ali najviše od svega, u nama ljudima. Ovo ljetno moja ulica je bila živo

mjesto, stalno se čuo smijeh iz obližnjeg kafića i svada susjeda. Sad jedva da vidiš koga, a ako i vidiš, ili nose kišobran ili se brže žure na svoje odredište. Sada svi juri-mo u grad na kestene ili na pokoju vruću čokoladu ili čaj. Oponašamo biljke i povlačimo se u toplinu po hladnoći. Sad već cijela ulica šušti. Bilo zbog vjetra, bilo zbog ogromne količine lišća pred Županijskim sudom, ne možeš nikamo bez tog zvuka jeseni.

Zaista, jesen se osjeti kud god ideš, unatoč tome što ja živim okružena betonom, ali taj osjećaj je tu... Kud god ideš. Istina, svako doba nisi svoje priče i zgode, kao što je ljetno nosilo svoje, ali ovo će, nadajmo se, biti isprepleteno pričama.

Petra Grašić 6.a

RIJEČ RAVNATELJA

Sedma godina rada i života u novoj školi gotovo je iza nas. U školskim mjerilima rekli bi, zreli smo za prvi razred. Prošle su sve dječje bolesti. Upoznali smo se međusobno. Na školi se vide naši tragovi, a mi sada znamo sve njene prednosti i nedostatke.

Jedan stari san uskoro ćemo i ostvariti. Jednosmjenska nastava, želja je od pre-seljenja u novu školu a na jesen postaje realnost. Nismo školu dograđivali nego se broj razrednih odjela smanjio sa 17 na 16, a to pruža u najracionalnijoj organizaciji rada jednosmjensku nastavu.

Trebati će i nešto nastavne opreme i pomagala, što ćemo vjerujem uspjeti nabaviti. Pod-sjećam na činjenicu da smo prelaskom u novu školu imali 19 razrednih odjela a sedam godina poslije tri manje. Gdje je kraj smanjenju broja učeni-ka?

U obrazovnom smislu naša svakodnevna zadaća jeste realizacija školskog kurikula. O tome što smo sve radili i uradili, uskoro ću izvijestiti Školski odbor i Vijeće roditelja a u novom broju školskog lista „Različak“ svima vama pruže-ne su najvažnije informaciju o protekloj školskoj godini.

Vrijeme društvene krize još uvijek traje i razlog je zašto naš školski list objavljujemo u jeftinijem elektronskom obliku. Ispričavam se onima koji nemaju kućno računalo.

Odradili smo razne projekte, integrirane dane, natjecanja, susrete, smotre, humanitarne akcije a posebno ističem domaćinstvo državnog natje-canja i smotre pod nazivom „GLOBE“.

Ta hvale vrijedna svjetska akcija usmjerena ka očuvanju okoliša u kojem živimo pokazala je koliko škola vrijedi kada se zajednički udruže učenici, učitelji i roditelji. Na ovome dobrom primjeru želim dijeliti radost i zadovoljstvo osjećaja pripadnosti istoj obitelji, našoj II. osnovnoj školi u Čakovcu.

Vinko Grgić, prof.

P O Č E T A K Š K O L S K E G O D I N E

Napokon je počela nova školska godina 2010./2011. Veselje. Galama, trčanje po školi, dobacivanje i još puno toga.

Svi učenici i učitelji okupili su se na hodniku. Tu je bio i pater Jesenović. Velikim hodnikom prevladao je veseli žamor. Himna je smirila sve nazo-čne, a onda se učenicima, učiteljima i ostalim djelat-

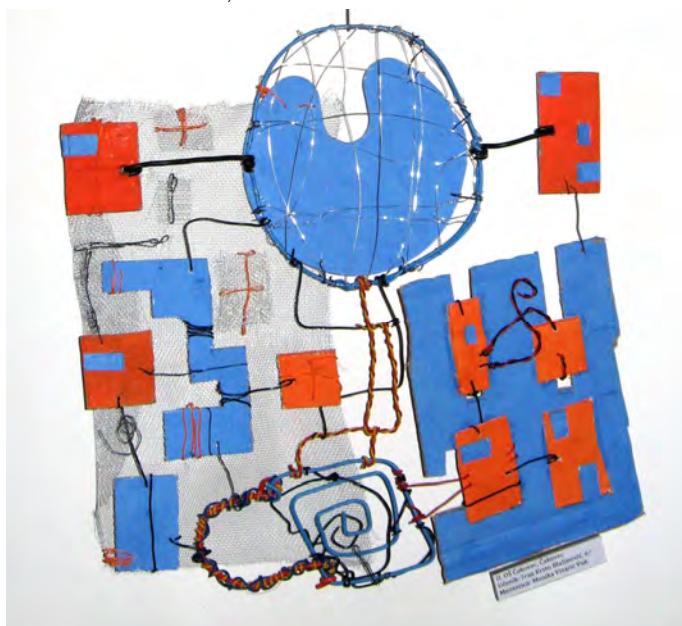
nicima obratio ravnatelj škole Vinko Grgić. Uputio je pozdravne riječi i dobre želje za početak školske godine. Nakon njega nazo-čnima se obratio fra pater Jesenović i blagoslovio školu zajedničkom molitvom. Pod vodstvom vjerou-čiteljice Marte Novak izveden je molitveni recital. Po završetku programa svi učenici su sa svojim razre-

dnicima krenuli u razrede. Razgovarali su o kućnom redu i školskim potrebama na početku nove školske godine.

Svi su se veselili sljedećem školskom danu, ali i cijeloj školskoj godini. Bilo je to 6. rujna 2010. godine. Bio je to prvi školski dan.

Jelena Sedlar 6.a

Ivan Krsto Blažinović, 6.a

Rea Štelcer, 8.a

Maja Oskoruš, 6.a

LIK 2011 – županijsko Natjecanje – izložba učenika osnovnih škola

Maja Oskoruš, 6.a – sjajno treće mjesto

BOJE MOGA GRADA

Moja potajna nada u ostvarivanje uspjeha rada u koji sam uložila nekoliko poslijepodneva, urodila je plodom. Osjetila sam veliko zadovoljstvo. Ponovno sam iskreno povjerovala da veliki trud donosi velike rezultate. Isprva mi se zadatak nije činio zanimljivim. Mislila sam da je teško raditi žicom, mrežicom i kartonom.

Tražila sam ideju unutar sebe, a na kraju sam je pronašla gledajući susjeda kako vozi bicikl. I sat likovne kulture mi je u početku prolazio sporo, ali čim sam se unijela u svoj rad, vrijeme je počelo

letjeti velikom brzinom. Kao i sve što radimo, i moj rad imao je uspone i padove. Ponekad mi je došlo da odustanem, no onda sam pomislila da će se moj trud možda isplatiti. Pri završavanju svoga rada, moje kreativne avanture, osjećala sam zadovoljstvo.

Moj rad je osvanuo na Županijskoj izložbi, na sjajnom trećem mjestu. Bila sam iznenađena i sretna. Možda se i ne bih tako plasirala da me u mojim usponima i padovima nije podržavala moja učiteljica i mentorica Monika Vratarić – Vuk.

Maja Oskoruš, 6.a

INFOKUP 2011. - NATJECANJE IZ INFORMATIKE

Ove školske godine uvedena je nova kategorija za natjecanje: Osnove informatike u kojoj se učenici natječu u znanju stečenom kroz propisani nastavni plan i program izbornog predmeta informatike.

Školsko natjecanje održalo se 9.2.2011. s početkom u 13 sati. a organizirala ga je i provela učiteljica informatike, Iva Narandža.

Od prijavljenih 16 učenika osmih razreda, školskom natjecanju u kategoriji Osnove

informatike pristupilo je 15 učenika od kojih su troje pozvani na županijsko natjecanje.

Na županijskom natjecanju osnovnih škola u kategoriji Osnove informatike našu školu predstavljali su učenici osmih razreda: Ozren Kosi, Davorin Gradečak i Filip Knežić. Županijsko natjecanje održalo se 14.3.2011. u Tehničkoj školi Čakovec. Postigli smo sljedeći rezultat: Ozren Kosi 3. mjesto (20 bodova), Filip Knežić 7. mjesto (13 bodova) i Davorin Gradečak 8. mjesto (12 bodova). Čestitka Ozre-

nu, Filipu i Davorinu! Ozren Kosi svojim uspjehom na županijskom natjecanju uspio se prema broju osvojenih bodova izboriti za odlazak na Državno natjecanje iz informatike - Infokup 2011. u kategoriji Osnove informatike. Infokup se održao u Rapcu, od 17. do 20. travnja a Ozren se pla-

sirao na 4. mjesto i time je ujedno najviše plasiran učenik u toj kategoriji iz naše županije.

Čestitamo Ozrenu na visokom plasmanu i želimo puno uspjeha u dalnjem radu!

mentorica: Iva Narandža

OZREN KOSI - 4. mjesto na Državnom natjecanju

Gdje se održalo natjecanje?

Rabac je od 17. - 20. travnja o. g. bio mjesto susreta najboljih informatičara Hrvatske.

Koja je razlika između županijskog i državnog natjecanja?

Pitanja na državnom natjecanju su sveobuhvatnija, složenija i brojnija.

Državno natjecanje traje 90 minuta.

Koliko se učenika natječalo u kategoriji Osnove informatike?

Natjecao se 31 učenik. Iz Međimurske županije bilo

nas je troje - F. Ptiček iz Kotore, B. Bilas iz Murskog Središća i ja.

Kako i koliko si se pripremalo?

U petom razredu odabrao sam izborni predmet Informatiku kod učiteljice Ive Narandža. Do osmog razreda moje zanimanje za nastavne sadržaje iz informatike je raslo.

Pratim nekoliko informatičkih časopisa: BUG, PC CHIP, VIDI i druge.

Koliko ti je bila važna pomoć mentorice IVE NARANDŽE?

Veoma sam zahvalan mentorici Ivi Narandži. Kvalitetno, sis-

tematično i predano organizirala je pripreme. Poticala me i usmjeravala u radu. Pripremala gradivo koje nije predmet obveznog, školskog programa.

Kako ste surađivali u pripremi za natjecanje?

Uoči natjecanja, mentorica, učiteljica Iva Narandža pripremila mi je dosta knjiga.

Pojačala je pripreme u školi. Slala mi je zadatke i rješenja e-mailovima. Pratili smo informatičke sadržaje na webu i forumima.

Dojmovi o natjecanju?

Oduševljenje, radost, zadovoljstvo i zahvalnost mentorici Ivi Narandži, moji su prevladavajući dojmovi s natjecanja. Rado ih dijelim s prijateljima koji isto tako s puno entuzijazma prate informatičke sadržaje.

Što tebi osobno znače rezultati koje si postigao?

4. mjesto na Državnom natjecanju potvrđuje moj dosadašnji rad i daje poticaj za budući rad.

Petra Grašić, 6.a

13. državno Natjecanje - izložba učenika osnovnih i srednjih škola iz područja vizualnih umjetnosti i dizajna

PETRA GRAŠIĆ – VISOKO DRUGO MJESTO

Državno natjecanje iz likovne kulture za osnovne škole održano je 3. i 4. svibnja 2011. godine u Gospiću, u OŠ Jure Turića.

Na natjecanje je pozvano dvadeset učenika od prvog do osmog razreda koji su se istakli svojim maštovitim likovnim rješenjima u prvoj kategoriji natjecanja–Boje moga grada.

Ovogodišnji zadatak je bio savijanjem, rezanjem i spajanjem žice i metalnih mrežica oblikovati prostorni crtež gradske arhitekture, te u prostorni crtež umetati komade bojanog kartona različite debeline i teksture u zadanom kontrastu. Za učenike od 1. do 4. razreda bio je zadan topohladni kontrast, dok su učenici od 5. do 8. razreda trebali ostvariti komplementarni kontrast.

Svojim prostornim crtežom grada osvojila sam drugu nagradu Državnog povjerenstva u prvoj kategoriji natjecanja.

U drugoj kategoriji natjecanja, likovnoj radionicici, zadatak je bio u kombiniranoj tehničkoj kolažu, tuša i bijelog flomastera izraziti rekompoziciju. Na kreativno izražavanje potaknuli su nas zvukovima iz prirode i okoline.

Izložba likovnih radova učenika osnovnih i srednjih škola Hrvatske bila je postavljena i otvorena u prostorijama Muzeja Like Gospić od 4. do 20. svibnja 2011. U kategoriji osnovnih škola izloženo je 84 radova. Našu školu je na izložbi predstavljalo troje učenika: Ivan Krsto Blažinović (6.a), Rea Štelcer (8.a) i ja. Oduševila me originalnost i raznolikosti likovnih rješenja.

Bilo je to predivno iskustvo ispunjeno ljepotom druženja u živopisnom krajoliku naše domovine. Zahvaljujem mojoj mentorici Moniki Vrtarić-Vuk.

Petra Grašić 6.a

MLADI TEHNIČARI

Na školskom natjecanju mladih tehničara održanom 04.03.2011. sudjelovalo je 8 učenika naše škole u tri kategorije: robotika, fotografija i smotra učeničkih radova.

Darjan Božić (6.b) i Andjelo Rašperger (6.b) natjecali su se u kategoriji robotike za učenike od 5. – 8. razreda. Monika Kuček (6.a), Jelena Sedlar (6.a), Dunja Đokić (7.b), Sven Todorović (7.b) i Lovro Lapat (8.c) sudjelovali su u kategoriji fototehnike i smotre autorskih fotografija, a Tin Novosel (6.a) je za smotru radova izradio rad pod nazivom „Automatski robotski protupožarni signalizacijski sustav“. Na županijskom natjecanju održanom

08.04.2011. u Tehničkoj školi Čakovec najbolji rezultat ostvario je naš učenik Tin Novosel. On je u kategoriji smotre radova osvojio je prvo mjesto i smotra učeničkih radova.

U području robotike (od 5. do 8. razreda) Darjan Bažić je bio peti, a Andjelo Rašperger osmi. Od mladih fotografa najbolji plasman ostvario je Lovro Lapat (12. mjesto).

Državno natjecanje i smotra na kojoj sudjeluje Tin Novosel održat će se u Puli od 8. do 11. svibnja 2011. godine.

Voditelj tehničkih izvannastavnih aktivnosti,
Gordan Bartolić, prof.

VELIK USPJEH TINA NOVOSELA I II. OSNOVNE ŠKOLE ČAKOVEC NA DRŽAVNOM NATJECANJU I SMOTRI MLADIH TEHNIČARA 2011.

Na Državnom natjecanju mladih tehničara hrvatske održanom u Puli od 8. do 11. svibnja 2011. naš učenik Tin Novosel (6.a) sudjelovao je na smotri radova sa svojim modelom pod nazivom „Automatski robotski protupožarni sustav“ čija je svrha rano otkrivanje i signaliziranje šumskih požara. Zahvaljujući naprednim tehničkim rješenjima i elementima inovacija, ovaj rad

je istaknut kao jedan od tri najbolja u svojoj kategoriji te odabran za predstavljanje na Međunarodnom sajmu inovacija „ARCA 2011“ koji se održava u Zagrebu početkom listopada.

Tin Novosel je već drugu godinu član robotičke grupe II. OŠ Čakovec, a mentor mu je učitelj Gordan Bartolić.

Dna Glad, 6.a

Akcija Hrvatskog Caritasa „Za 1000 radosti“

BOŽIĆNA ČAROLIJA

Vrijeme blagdana – veselje, sreća, ljubav, topli i prijamljivi mirisi kolača. Sve su to emocije i pojmovi koje nikada ne bismo povezali sa školom i njezinim hodnicima. No, mi, učenici II. osnovne škole Čakovec, nekako smo to uspjeli.

23. prosinca, s početkom u 15 sati, u glavnom holu odvijao se mali „Božićni sajam“ gdje su učenici izlagali svoje radeve te ih prodavali roditeljima i posjetiteljima. Uz radeve su se nudili i mirisni domaći kolačići i topli napitci. Sakupljeni novac svaki je razred mogao iskoristiti onako kako su dogovorili s razrednim.

Nakon toga održana je priredba u školskoj dvorani u 17 sati. Učenici 1. – 8. razreda pod vodstvom svojih razrednika pripremili su razne kratke igrokaze, recitacije, pjesme i plesove kako bi zadržali

vedre izraze lica svojih gledatelja. Priredba je trajala svega jedan sat, tako da nije stigla nikome postati dosadna. Da pače, možda je bila i interesantnija od priredbi prošlih godina. A sada ono najvažnije. II. osnovna škola Čakovec sudjelovala je u akciji Hrvatskog Caritasa „Za 1000 radosti“. Svi smo zajedno, i učenici i učitelji, prikupili 3.800,00 kuna, od kojih je 2.000,00 kuna uplaćeno na račun Hrvatskog Caritasa, dok je 1.800,00 kuna darovano sedmeročlanoj obitelji koja je, odlukom Učiteljskog vijeća, izabrana kao obitelj kojoj je pomoći najpotrebni.

I kako smo u božićno – zimskom duhu počeli, tako smo se i rastali. Počeli su praznici, a svi smo se ponovo sastali 10. siječnja kad je redovna nastava opet počela.

Monika Kuček 6.a

MAŠKARE U NAŠOJ ŠKOLI

Vražji pogled iz ugla

Taj je dan počeo kao i svaki drugi. Probudila sam se, mrzovljivo ustala iz kreveta proključi budilicu u glavi, oprala zube i obukla se. Tada mi je pogled pao na crvenu haljinu u kutu moje sobe. Tiho vičući na sebe i svoju zaboravnu narav, pohitala sam u ormara po crnu majicu i robove. Nabrzaka sam navukla haljinu, otrčala niz stepenice u žurbi, pazeći da se ne spotaknem i razbijem nos.

U školu sam stigla čitava, ali jedva. Stalno sam se spoticala na haljinu i to me dovodilo u razne neugodne situacije. Stigla sam u razred. Zaprepastilo me koliko se ljudi maskiralo. Bilo je svakakvih kostima: onih za koje uopće nisam znala što predstavljaju, onih koji su bili smješni, oni s malo previše reklame i oni koje je

trebalo malo objasniti. Odmah smo prvi sat održali izbor najljepše maske. Pobjedila je maska "Stilist" što je ostavilo neke druge maske vrlo razočarane i ljute. "Stilist" je, bar po mojem mišljenju, zaslужeno pobijedio.

To je bila samo jedna od zapazenijih masaka u našem razredu. Bilo ih je raznih, od rock sastava do robijaša. Cijeli dan se po hodniku čulo kliketanje potpetica cura koje su bile dame i likovi iz raznih serijala. Miris poliestera i kože, donesen hordom kostima, je bio težak i neprobojan.

Ostatak dana je prošao vrlo brzo, ispunjen smijehom i rezancijom. Dakako, bilo je svađa, zapetljavanja i raznih drugih gluposti. Ne bismo to bili mi da ne smjeramo nešto. Sreća i uzbuđenje se

Književni susret sa Željkom Horvat Vukeljom

Torba puna šašavih priča

Željka Horvat Vukelja hrvatska je književnica i ujedno glavna urednica *Modre laste*.

Vijest o književnom susretu razveselila je mnoge učenike koji obožavaju čitati njezine priče i igrokaze. 16. ožujka 2011. godine posjetila je našu školu. U 12 sati svi učenici nižih razreda okupili su se u sportskoj dvorani. Na zabavan, zanimljiv i interesantan način predstavila je neka svoja djela. Govorila je i o svojim slikovnicima *Leteći glasovir*. Kazala je da i ona često „grmi“ na glasoviru.

Donijela je sa sobom „torbu punu šašavih priča“. Prepričavala nam je i Priču o samoljepljivoj vrpci. Samoljepljive vrpe lijepe „kičme“ knjiga. Ta vrpca živjela je u knjižnici. Lijepeći „kičme“ knjiga upoznala je mnoge likove iz priča: Pinokija, Matovilku, Zlatokosu i druge. Književnica je crtala i rebuse čija su rješe-

nja bila: Zadar, Samobor, Marko, Petar i Petra. Uz pomoć učenika predstavila je i svoj igrokaz *Plavo puce*. Glavnu ulogu dala je učeniku koji je taj dan imao rođendan. Za rođendan Željka mu je darovala blokić.

Priča govori o pucetu koje je tražilo posao, tj. prijatelja da ne bude usamljeno. Njegovu prijateljsku ponudu odbili su boca, cipela i haljina. Kad je već izgubilo nadu i počelo plakati pojavio se kaput i njih dvoje postali su prijatelji. Poučka ove priče je da svatko može pronaći prijatelja. Zanimljiva je bila i Priča o dječaku s granama u ušima, posvećena jednom njezinom bivšem učeniku, kao i Priča o gospodi koja je pekla kolache.

Susret je bio prilično zanimljiv jer je književnica vrlo uspješno približila djeci svoj rad, svoje stvaralaštvo.

Dina Glad 6. b

osjećalo u zraku. Čak je bilo ugodno sjediti u klupama s prijateljima obasjanima suncem. Očito je istina ono što učiteljica iz prirode kaže o suncu i ljudskoj sreći. Ja sam samo stajala u kutu i zlobno se smijuckala. Na kraju krajeva, to je ono što "Vražice" rade najbolje.

Kada je zvonio zavonilo, skoro smo srušili vrata na izlasku iz učionice. Vani smo još malo diskutirali i čak

smo se fotografirali za uspomenu na taj dan. Tada smo se polako počeli razilaziti. "Rock sastav" i "Robijaš" su još imali neke planove, a, naravno, kud Rock `n` roll i zakon, tud i "Vrag", odnosno "Vražica", tj. ja. Bilo je nezaboravno, a to je sigurno mislio i ostatak Juga, ako je suditi po buci koju smo pravile.

Petra Grašić, 6.a

S V E Č A N O S T MATERINSKE RIJEČI

30. smotra dječjega kajkavskog pjesništva "D. Domjanić", Sv. Ivan Zelina

Održano je još jedno svjedočenje ljepoti kajkavskih riječi. Ovaj put su zvukovi našeg "kaja" zvonili u Sv. Ivanu Zelini, smještenom na brdovitom Prigorju lijepe naše. Našu školu su, tradicionalno, predstavljali literari, zajedno s našom učiteljicom Cilikom Tarandek.

Obraz su nam ponovno svojim stihovima osvijetlile članice literarne družine. Ines Horvat s pjesmom "Ostal je sam črleni robec z rožama" te Veronika Mesarić s pjesmom "Zakaj?". Njihova mentorica koja je, na žalost, pred odlaskom u mirovinu, znala je, kao i uvijek do sada, uputiti svoje učenice u tajne oblikovanja osjećaja zavičajnim riječima.

Naša učiteljica Cilika Tarandek beskrajno uživa u lirskom kajkavskom izrazu stvarajući i sama pjesme na materinskom jeziku. Zapisali smo njezin komentar održane pjesničke smotre.

"Svake godine doživljaj je doći u Sv. Ivan Zelinu i slušati predivne stihove malih pjesnika. Ovaj put uživali smo i u kulturno-umjetničkom programu: razveselili su nas prigorski plesovi, međimurske pjesme, koncert Ad Gloriam Brass i igrokaz "Suternet" u izvedbi male scene Zelin-

skog amaterskog kazališta. Nazočili smo i djelima promocijama knjiga. To su: "Ezopušove basne" Ignaca Kristjanovića koje je priredio prof. Joža Skok, te "Četverolisni četveropreg" Ive Kabinskog.

Već trideset godina dječji ostvaraji plijene svojom jednostavnosću često puta spontanije od odraslih. Teme i sadržaji znaju biti veoma jednostavni, a vrlo su često vezani uz stvarnost. Mali pjesnici dolaze iz svih kajkavskih govornih područja i svi uživamo u različitostima drage nam materinske riječi.

Od 259 učeničkih radova i naša su se dva literarna rada našla u ovogodišnjoj zbirici "Samo sam ti štela reči". To su pjesme: "Ostal je sam črleni robec z rožama" Ines Horvat i "Zakaj" Veronike Mesarić."

30. smotra dječjega kajkavskog pjesništva "Dragutin Domjanić" održana je 23. listopada 2010. godine u Sv. Ivanu Zelini. Našoj literarnoj družini poželjeli smo da i dalje sa svojim uspješnim ostvarajima sudjeluju na novim smotrama i literarnim natječajima.

Luka Lesjak 8.c
Petar Glumac 8.c

7. priredba malih kajkavskih pjesnika Naš mali „KAJ“

U Osnovnoj školi Mursko Središće održana je 15. studenog 2010. 7. priredba malih kajkavskih pjesnika. Predstavnici osnovnih i srednjih škola okupili su se u svečano uređenom prostoru gdje su nazočili bogatom kulturno – umjetničkom programu. Među njima našla se i naša učenica Aleksadra

Bratković, 7.a razred. Govorila je stihove svoje pjesme "Cvetjak hrvatski je Međimurje moje". U njezinoj pratnji bila je mentorica, učiteljica Cilika Tarandek. Svi sudionici nagrađeni su radosnim, burnim pljeskom. Glasno je zvonio naš slatki „KAJ“!

Dina Glad 6. b

Izvanučionička nastava za učenike od 5. – 8. razreda

Posjet kazališnoj predstavi „Veli Jože“ i Muzeju suvremene umjetnosti Zagreb

Okupljanje učenika za odlazak u Zagreb počelo je oko 7:15h, pred II. osnovnom školom Čakovec. U izvanučioničku nastavu uključeni su učenici od 5. – 8. razreda. Svi su dobili određene zadatke iz pojedinih predmeta. Osobito su se brižljivo trebali pripremiti za hrvatski jezik jer je predstava „Veli Jože“ rađena prema obaveznom lektirnom djelu Vladimira Nazora.

U autobusu je vladalo uobičajeno uzbudljenje. Uz jedno stajanje na autobusnom odmorишtu stigli smo do prvog odredišta – kazališta Trešnja. Nakon petnaestominutnog "smrzavanja" pred kazalištem, svi smo se udobno smjestili u veličanstvenu kazališnu dvoranu i pripremali se za predstavu radišnog diva koji se zvao Veli Jože.

Svjetla su se ugasila. Nakon nekoliko sekundi pozornica je "zasvjetljila". Trenutak bi bio savršen da djeca na tribinama nisu završtala iz sveg glasa. No, i ta suvišna upadica ubrzo je završila. Na pozornicu je stupila predivna, blistava žena, obasuta sjajem te počela s pričom. Razni su efekti zalelujali pozornicom, svjetla su se naizmjenično palila i gasila, vjetar je raznosio stvari na sve strane bine. Ti efekti činili su predstavu izuzetno realističnom i nama bliskom. I tako smo, u tišini, pratili doživljaje diva Velog Jože i njegove braće u borbi za pravdu. Priredba je bila užitak za sva osjetila - izmjena boja pozorni-

ce, vedra pjesma glumaca i stare drvene sjedalice koje su ištekako doprinijele vraćanju u prošlost. Neobična arhitektura kazališta Trešnja u šarenom staklu, sve nas je odnijela u neki drugi svijet, svijet umjetnosti, svijet u kojem je bujna mašta glavni sudionik. Sve u svemu bilo je to predivno iskustvo, upoznavanje nečeg novog, posebnog, neviđenog.

Nakon toga uslijedio je odlazak u Muzej suvremene umjetnosti koji je bio iznimno zanimljiv. Lijepo je upoznati način prenošenja razmišljanja pojedinih umjetnika u svoje umjetničke ostvaraje. Svako to umjetničko djelo sobom nosi neku pouku. Smatram to vrlo korisnim za sve nas.

Bili smo podijeljeni u skupine. Svaka je skupina dobila svojeg vodiča i krenula u obilazak muzeja. Razgledavanje muzeja završilo je veselim vriscima učenika koji su se spuštali velikim toboganom. Neposredno prije povratka u Čakovec svratili smo, još uvjek posloženi u iste skupine, do McDonaldsa što je mnogima, prepostavljam, bio najočekivniji dio izleta. Potom smo svi zasjeli svoja sjedala u autobusu te oko 17 sati stigli u Čakovec.

Relativno iscrpljeni učenici, nakon cijelodnevнog boravka u Zagrebu, otišli su kućama, vjerujem, puni dojmova, novih doživljaja i iskustava.

Monika Kuček 6.a

Sabirna akcija: "Solidarnost na djelu 2010."

POMOZIMO ONIMA KOJIMA JE POMOĆ NAJPOTREBNIJA

I ove godine provodila se humanitarna akcija pod nazivom „Pomožimo onima kojima je pomoć najpotrebnija“. II. osnovna škola Čakovec tradicionalno se uključila u tu akciju. Sudjelovali su učenici 6. razreda koji su prikupljali novac u južnom dijelu grada Čakovca, u okolini II. osnovne škole. Akcija se provodila 14. listopada od 14 do 18 sati.

Učenici 6. razreda okupili su se u učionici stranog jezika kako bi se dogovorili o provođenju akcije Crvenog križa „Solidarnost na djelu“. Voditeljica ove humanitarne akcije bila je gospođa učiteljica Vera Korunek. Do njenog ulaska u učionicu vladao je veliki ža-

mor, a nakon toga učenici su se umirili. Usljedilo je prozivanje učenika oba razreda. Potom je učiteljica dala upute za izvršavanje zadatka. Učenici su raspoređeni po kvartovima koje su kasnije obilazili.

Prikupljali su novac, a za darovani novac svakom darovatelju je uručen novčani bon zahvalnosti s oznakom vrijednosti, numeriran i ovjeren žigom društva Crvenog križa. Svi sudionici u akciji, tj. učenici 6. razreda naše škole, bili su označeni posebnim znakom Crvenog križa.

Akcija je krenula, učenici su išli od kuće do kuće, od stana do stana, od vrata do vrata. Skupine učenika su

zvonile i mijenjale bonove za darovani novac. Bonovi su nosili vrijednost 5, 10 ili 20 kn. Dakako, prikupljala se i odjeća. Akcija se produžila iznad dogovorenog vremena, tako da su svi učenici bili pomalo iscrpljeni, no opet zadovoljni rezultatom.

Voditeljica akcije, učiteljica Vera Korunek dala nam je podatke o rezultatima akcije: „U akciji Solidarnost na djelu prikupljeno je 3360,00 kn. Novac je predan gradskom društvu Crvenog križa Čakovec. 40 % sredstava, tj. 1344,00 kn vraća se II. osnovnoj školi Čakovec. Novac će se utrošiti za nabavu nastavnih sredstava.“

Svim učenicima 6. razreda, u ime Crvenog križa, zahvaljujemo na suradnji. Učenici su puni dobre volje i elana krenuli u akciju i završili je. Nakon akcije svi smo se osjećali dobro i ponosno jer smo doprinijeli da se i netko drugi osjeća dobro. Zahvaljujemo i našim sugrađanima na pomoći u novcu i odjeći koju su drugi dan pokupili djelatnici Crvenog križa.“

Ova je akcija za djecu od velike odgojne vrijednosti. Najljepše je u svemu to što su učenici dobровoljno učinili dobro djelo i time zavrijedili zahvalnost djece kojoj je pomoć najpotrebnija.

Monika Kuček 6.a

DANI KRUA

Dane kruha i zahvalnosti za plodove zemlje obilježili smo 29. listopada. Kroz čitav mjesec listopad govorili smo o kruhu, jesen, zahvalnosti. Na svečanosti smo pjesmom i stihovima zahvalili za te darove. Naši mlađi literati pročitali su svoje ostvaraje u kojima su govorili o kruhu, o tome kako nastaje, o tome kako ga treba cijeniti.

Poslušali smo: Aleksandru Bratković, 7.a, Veroniku Mesaric, 7.b, Lanu Tkalec, 7.b, Anteu Lilek, 5.b, Ivu Petrović, 5.b, Anabelu Luciju Strah, 5.b, Doretu Godina, 5.b. Literate je pripremila učiteljica Cilika Tarandek. Učenici 4.b razreda: Leon Babić, Marko Bašek, Kaja Ha-

ćek, Petar Železnjak, Marta Sokač i Manuel Korent odgulmili su igrokaz o jeseni. Učenici 3.b razreda otpjevali su pjesmu Vjek hvaljen bud, a Marta Gluhak je podijelila s nama zrncu mudrosti. Učenici 2.b razreda: Vedran i Filip Knezović i Tibor Pomor su izrekli zahvalnost.

Pjesmom je uveličala dan i Elizabeta Cindrić koja je započela pjesmom Aleluja. Program je vodila Antonija Mrla, učenica 5.a razreda, a pripremile su ga vjeroučiteljice. Učenici 1.b otpjevali su afričku pjesmu zahvale. Župnik je na kraju blagoslovio kruh te smo ga u zajedništvu blagovali.

Sandra Radiković

prezentaciju o Siniši Glavaševiću, ratnom izvjestitelju iz Vukovara u vrijeme Domovinskog rata. Na satu Hrvatskoga jezika učenici su upoznati s književnim djelom Siniše Glavaševića „Priče iz Vukovara“.

Toga je dana u holu II. osnovne škole Čakovec gorjela svjeća u čast poginulim braniteljima Vukovara i Domovinskog rata. Nikad se ne smiju zaboraviti žrtve Domovinskog rata.

Stela Šarić 6.b

Dina Glad 6.b

DAN POSVEĆEN ŽRTVAMA VUKOVARA Da se ne zaboravi

U spomen vukovarskim žrtvama u cijeloj Hrvatskoj palili su se svjeće i polagali su se vijenci. Najsvečanije je bilo u Vukovaru. U II. osnovnoj školi Čakovec također je obilježen 18. studenog, dan posvećen žrtvama Vukovara. Učenici su ga obilježili u okviru nastave Povijesti i Hrvatskoga jezika. Učenici 8. razreda izrađivali su plakate o Vukovaru te ih s primjeranim povjesnim podatcima prezentirali u razredima. Učenice Stela Šarić i Martina Dobrovoljac iz 6. b razreda priredile su

EUROPSKO ISTRAŽIVANJE JEZIČNIH KOMPETENCIJA

Projekt ESLC

(engl. ESLC, European Survey on Language Competences)

22. ožujka 2011. u našoj školi provedeno je ESLC računalno testiranje. Školski koordinator bila je učiteljica engleskog jezika Ivanka Novak a administrator testa bila je učiteljica informatike Iva Narandža.

Europska komisija je 2005. godine prikazala Europske pokazatelje jezičnih kompetencija i predložila detaljni strateški pristup za izra-

du Europskog istraživanja jezičnih kompetencija. Cilj je ovog istraživanja pružiti usporedive podatke o kompetencijama u stranim jezicima i spoznajama o dobrim primjerima iz prakse, kao i o napretku ostvarenom na putu ka cilju usavršavanja učenja stranih jezika.

Za samu provedbu istraživanja odgovoran je SurveyLang. Više na www.surveylang.org i www.ncvvo.hr

Razgovor s povodom: učitelj Danilo Podrebarac, prof. savjetnik, pred odlaskom u mirovinu

Sretan sam što sam mnogim učenicima približio matematiku

Možete li nam kazati osnovne podatke iz Vaše biografije?

Rođen sam u Karlovcu 22. siječnja 1946. godine. U Karlovcu sam završio osnovnu školu, petogodišnju učiteljsku školu i dvogodišnju pedagošku akademiju, studijsku grupu matematika – fizika. Kasnije sam uz rad izvanredno studirao pedagogiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu i diplomirao 1981. godine.

Prvo radno mjesto nastavnika matematike i fizike bilo mi je u OŠ Podturen. U toj školi počeo sam raditi 1968. godine. U istom svojstvu radio sam u III. OŠ Čakovec 18 godina, a u našoj

Naš učitelj i pedagog Danilo Podrebarac odlazi u zasluženu mirovinu. Iako neki misle da je strog, većina će ga učenika pamtitи kao vrlo dobrog i poštenog učitelja. Profesor Danilo Podrebarac nakon, dugih triнаest godina rada u našoj školi, svima će ostati u srcima. Deset godina u II. osnovnoj školi Čakovec radio je kao pedagog, a tri godine kao učitelj matematike. Poticao je učenike da bez straha od neuspjeha odlaze na natjecanja, pomagao im rješavati matematičke zadatke i ujedno ih pripremao za težak život. Zamolili smo ga za razgovor.

školi ukupno 13 godina. Deset godina radio sam kao pedagog i tri godine kao učitelj matematike.

Koji će Vam doživljali u školi ostati u najboljem sjecanju?

U 42 godine rada u prosvjeti bilo je puno promjena nastavnih planova i programa. Pored mene su prodefinile tisuće učenika, a svaka generacija učenika imala je nešto specifično. Teško je izdvojiti nešto posebno.

Sretan sam što sam prema svojim mogućnostima mnogim učenicima približio matematiku, u pozitivnom smislu sudjelovao u njihovom odgoju i obrazovanju i tako ih pripremao za kasniji koristan i odgovoran život.

Ta moja nastojanja prepoznao je nadležno Ministarstvo Republike Hrvatske te sam promoviran najprije u

zvanje učitelja – mentora, a zatim u zvanje učitelja – savjetnika.

Hoćete li koje učenike posebno pamti?

Uvijek ću pamtiti one učenike koji su cijenili sebe, a zatim cijenili želje i napore ne samo moje, nego i ostalih kolega, učiteljica i učitelja u odgojno obrazovnom radu.

Posebno pamtim one učenike koji su svoje školanje shvatili kao privilegij, a ne kao muku i teret. Naranča, posebno pamtim i one koji su kao vrsni matematičari osvajali visoka mjesta u natjecanjima na županijskoj, regionalnoj i državnoj razini. Ne bih navodio imena, oni će se lako prepoznati.

Kada ste dali prvu peticu, a kad prvu jedinicu?

Ne sjećam se tih događaja, ali vjerujem da je moja

prva ocjena bila petica. Nastojao sam prvenstveno vrednovati znanje, a ne neznanje. U tome sam također nastojao biti pravedan ali i strog. Koliko sam u tome uspijevao, najbolje znaju moji učenici.

Jeste li sretni što ćete napokon odahnuti od posla?

Nakon toliko godina rada dolazi do „zamora materijala“ pa mi je draga da odlazim u „mirovinu“, ali sigurno neću mirovati. Samo ću više vremena posvetiti i sebi i svojoj obitelji.

Što će vam biti glavno zanimanje kada odete u mirovinu?

Nastojat ću više vremena provoditi u prirodi. U „bregima“ imam mali voćnjak i on će biti moja glavna preokupacija. Bit će vremena i za koju dobru knjigu.

DAN SIGURNIJEG INTERNETA

Povodom obilježavanja Dana sigurnijeg interneta u veljači su na satovima informatike, pod vodstvom učiteljice Ive Naranče, održane radionice za učenike osmih razreda s temom: **Kako prepoznati sumnjičive poruke elektroničke pošte?** Cilj radionice bio je da učenici nauče prepoznati razne sumnjičive poruke elektroničke pošte te da razumiju i usvoje načine na koje se mogu zaštititi od raznih prevarantskih poruka. Istaknuto je nekoliko upozorenja na što sve treba paziti kako bi naše koriš-

tenje interneta bilo što sigurnije:
NIKAD NE MOŽEŠ ZNATI TKO JE S DRUGE STRANE
NE OBJAVLJUJ ONO ŠTO NE ŽELIŠ DA DRUGI ZNAJU ILI ŠTO IM SE NE USUĐUJEŠ REĆI U LICE
RAZMISLI PRIJE NEGO BILO ŠTO OBJAVIŠ
JEDNOM OBJAVLJENO NA INTERNETU MOŽE OSTATI ZAUVEJKI!
NE OTKRIVAJ SVOJE PODATKE (IME, PREZIME, TELEFON, ADRESA, GODINE) OSOBAMA KOJE OSOBNO NE POZNAJEŠ!

KLUB NAJSKOCKANIJIH ŠKOLSKIH WEBOVA

CARNet je odlučio najbolje školske webove izdvajati u posebnu kategoriju nazvanu Klub najskockanijih. Čast ulaska u ovu kategoriju pripada onima koji su na dosadašnjim natjecanjima osvojili neku od nagrada.

Podsjećamo, naša škola osvojila je nagradu publike 2008. godine.

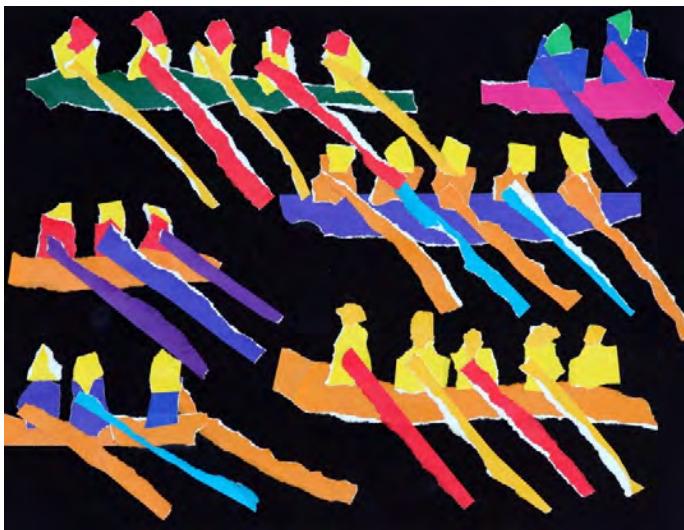
U Klubu najskockanijih nalazi se samo 9 škola iz cijele Hrvatske koje imaju poseban zadatak: **MEDUNARODNA GODINA ŠUMA 2011.** Škola

treba biti aktivna u obilježavanju Međunarodne godine šuma multidisciplinarno, aktivnosti i njihove rezultate prikazati na webu škole a nastali materijali trebaju biti informativni i edukativni.

Vrijeme za izvršavanje zadatka: od svibnja do kraja rujna 2011. Pobjednici će biti objavljeni i nagrađeni na CARNetovoj korisničkoj konferenciji CUC 2011, Rijeka, studeni 2011.

Iva Naranča

ŽIVIM ŽIVOT BEZ NASILJA

Klaudio Krištofić, 7.b

Tolerancija, a ne nasilje

Svugdje oko nas prisutno je nasilje u najrazličitijim oblicima. Najčešće se susrećemo s fizičkim, psihičkim i verbalnim nasiljem. Rašireno je među svim narodima, u svim društvenim slojevima i svim dobним skupinama. Postoji u obiteljima, među djecom, mladima u školama, na radnom mjestu, na ulicama.

Različiti su razlozi zbog kojih su neki ljudi skloni nasilničkom ponašanju. Među najvažnijima je sigurno loš odgoj u obitelji u kojoj nasilnici nisu imali roditeljsku ljubav, brigu i gdje nisu mogli steći navike uljudnog ponašanja. Loše društvo također je jedan od razloga nasilničkog ponašanja. Negativnu ulogu u svemu tome imaju droga i alkohol koji su usko vezani s nasiljem. U blažim oblicima nasilje je rezultat oholosti i bihatosti pojedinca koji sebe smatraju vrjednjima i boljima od drugih i zato si uzimaju pravo da slabije od sebe maltretiraju, omalovažavaju i u tome prelaze sve dopuštene granice.

Na žalost, nasilje je prisutno i u školama koje bi trebale biti sigurno mjesto za razvoj i odrastanje. Za neke učenike to škola sigurno nije jer su izloženi maltretiranju malih nasilnika. Takvi učenici, žrtve nasilja, osjećaju se povrijeđeno, povlače se u

sebe, osamljeni su i sigurno pate. Zbog toga škole trebaju biti mesta za nultu toleranciju na nasilje. Svim se snagama i znanjem svi zajedno trebamo boriti protiv nasilja, a to ćemo najbolje postići ako budemo tolerantni jedni prema drugima.

„Riječ боли више него удаrac“, poznata je izreka, ali i istinita. Verbalno nasilje vrlo često je bolnije od fizičkog. Vrijeme liječi rane, ali izrečene krive riječi ponekad nam ostaju dugo bolno sjecanje. I zato je najbolji lijek tolerancija. Ako smo tolerantni, puni razumijevanja za druge i ako ne gledamo pod svaku cijenu isključivo vlastiti interes i zadovoljstvo, i ako ne činimo drugima što ne bismo željeli da drugi čine nama, onda ima nade da će nasilje nestati iz naših škola i iz naših života. To je cilj kojemu trebamo težiti i za koji se vrijedno boriti.

Ako se sretнемo s nasiljem, treba biti hrabar i prijaviti ga onima koji nam mogu pomoći. Ne smijemo okretati leđa nasilju i smatrati da se to nas ne tiče. Nasilje se mora primjereno kazniti. Ako kazna izostane, čini se da je nasilje dopušteno. Svugdje i uvijek moramo imati nultu toleranciju na nasilje.

Dunja Ilić 8.c

“Živim život bez nasilja” naziv je kampanje koja je namijenjena učenicima osnovnih i srednjih škola, nastavnicima, roditeljima te cjelokupnoj zajednici. U svim školama u studenom su se prikazivali spotovi o nasilju u obitelji, a o toj temi govorili su i pedagozi ili službenici iz Obiteljskog centra. Ministarstvo unutarnjih poslova koje realizira projekt u suradnji s UN-om na Facebooku je otvorilo stranicu kampanje “Živim život bez nasilja” na kojoj se mogu pratiti najnovije vijesti, najave događaja, pogledati fotogalerije i poslušati izjave poznatih osoba.

Sven Todorović, 7.b

U okviru projekta „Živim život bez nasilja“ održana je 30. listopada 2010. prigodna svečanost u II. osnovnoj školi Čakovec.

Prigodnim primjerenim govorom nazočnima su se obratili predstavnici MUP-a, župan Međimurske županije Ivica Perhoč te ravnatelj škole Vinko Grgić. Nakon toga uslijedio je kulturno-umjetnički program u kojem su sudjelovali naši poznati pjevači, Mirko Švenda Žiga i Bojan Jambrošić te pjevački zbor „Čakovečki mališani“. Naš školski zbor uključio se s himnom II. osnovne škole Čakovec. Nakon kulturno-

umjetničkog programa uslijedilo je sportsko nadmetanje u nogometu.

U kampanju su se uključile likovna i novinarska družina naše škole. U hodniku škole te na panoima su bili izloženi radovi učenika koji su sudjelovali na Županijskoj razini natjecanja likovnih radionica Živim život bez nasilja. Učenik naše škole, Klaudio Krišto, 7.b osvojio je drugu nagradu u tehnički kolaž. Najuspješniji učenici su bili nagrađeni prigodnim darovima. Najbolji novinarski radovi mogu se pročitati na školskom webu.

Novinarska družina

PARAOLIMPIJSKI ŠKOLSKI DAN

Paraolimpiski školski dan je projekt Hrvatskog paraolimpijskog odbora (HPO) koji će se u iduće dve i pol godine provoditi u više od 250 os-

novnih škola u Hrvatskoj. Paraolimpiski školski dan uspješno se provodi u šest europskih zemalja, a od ove godine i kod nas. Programom brojnih aktivnosti će se kroz različite zabavne igre kod djece i mlađih pokušati kreirati svijest i razumijeva-

nje za osobe s invaliditetom te podučavati o postojanju paraolimpijskog sporta i individualnim razlikama. Projekt će trajati do konca paraolimpijskog ciklusa, točnije do konca 2012. Pokušat će se kroz zabavne igre, edukaciju, predavanja i raz-

ne akcije približiti djeci paraolimpiski pokret i senzibilizirati ih o potrebama osoba s invaliditetom.

Za cijelu kampanju brine se agencija Bruketa & Žinić koja je snimila i prvi spot u povijesti hrvatskog paraolimpijskog sporta.

Zoran Križanec: „Što više sportaša, to bolje!“

Projekt HPO provodi se u 250 osnovnih škola u Hrvatskoj. Ove godine u taj projekt uključena je i naša škola.

Cilj je kroz brojne aktivnosti pokušati probuditi svijest i razumijevanje za osobe s invaliditetom.

Održane su četiri vste aktivnosti: sportske igre, pripovijedanje bajke, razgovor sa sportašima te prezentacija o Olimpijskim igrama u Pekingu, odražanima 2008. godine.

Za cijelu kampanju brinula se agencija Bruketa & Žinić koja je snimila prvi spot u povijesti hrvatskog paraolimpijskog sporta.

Paraolimijski školski dan u II. osnovnoj školi Čakovec obilježen je u četvrtak, 16. prosinca 2010. godine.

Našu školu posjetilo je nekoliko vrhunskih olimpijaca. Učenici su ih dočekali sa zanimanjem i strahopštovanjem, iskreno se diveći njihovim uspjesima.

Među paraolimpicima se isticao g. Zoran Križanec koji je visoke rezultate ostvario u stolnom tenisu na Olimpijskim igrama u Pekingu 2008. god. Njemu to nije bilo prvo olimpijsko

iskustvo. Prva olimpijada na kojoj je sudjelovao, održana je u Ateni 2004. god. Olimpijske igre u Pekingu doživio je kao svoj osobni „san“. Naglasio je: „Nezamisliv je osjećaj kada ulazite u "Ptičje gnijezdo" i kada te bodri 90 000 gledatelja. Preplavi te lavina osjećaja, sve dlačice ti se naježe. Za mene nema većeg doživljaja.“

Zoran Križanec nam je govorio o sportašima invalidima. On igra stolni tenis i tu su sportaši podijeljeni u pet kategorija, prema težini bolesti.

Prva kategorija je najteža – to su sportaši koji boluju od kvadriplegije i paraplegije. Zoranu su trup i kralježnica zdravi pa se može kretati. Budući da je i prije bio sportaš, trenirao stolni tenis, nije mu bio problem s tim nastaviti.

„Navike sam stekao“, rekao je. U svemu ga podržava obitelj, supruga i dvoje djece. Zoran ističe važnost sporta u životu i poručuje: „Što više spotaša, to bolje!“.

U životu i sportskim aktivnostima paraolimpica važnu ulogu imaju vo-

lonteri. Među njima se ističe Vlatko Breslauer s kojim smo također razmijenili nekoliko riječi.

Glavni razlog njegova volontiranja je potreba za pružanjem pomoći invalidima sportašima. Vlatko je objašnjavao osnovnoškolcima koliki trud paraolimpici ulažu da bi došli do svojih ciljeva.

Naglasio je važnost, vrijednost i dostojanstvo volontiranja što je njegova motivacija da se time bavi. Vlatko je svojim činom možda potaknuo neke uče-

nike da postanu volonteri.

Paraolimpiski dan u našoj školi završio je uspješno. Učenici su mnogo saznali o hrvatskim paraolimpicima.

Nove spoznaje poticaj su svima da se uključe u zajednicu, bilo kao volonteri ili aktivni sudionici u sportu.

Bio je to jako interesantan i poučan dan, novo iskustvo, novi doživljaj, novi poticaj.

1. nagrada našoj školi

SVI PROTIV KLIMATSKIH PROMJENA

Naša škola osvojila je 1. nagradu u projektu „SVI PROTIV KLIMATSKIH PROMJENA“ nevladine španjolske udruge „MIR I SURADNJA“ u Madridu. Projekt se odvijao u šk. god. 2009./2010.

Budući da je škola uključena u GLOBE projekt, natječaj „Mir i suradnja“ privukao je učenike koji su podatke o svakodnevnom bilježenju atmosferskih prilika prezentirali u okviru zadanih kategorija.

Najmladi, 1. a razred je sa svojom učiteljicom Marijanom Modrić bojama izrazio kakvu bi Zemlju željeli, a njihovi su radovi prezentirani na školskom panou. U drugoj su kategoriji učenici 3. a i 4. b

razreda proučavali biljne i životinjske vrste koje nestaju na njihovu području. Učenici 3. a razreda s učiteljicom Anom Loparić izradili su prikaz prošlosti i sadašnjosti medimurskog konja – vrste koja izumire. Postavili su istraživačko pitanje „Kakva je njegova budućnost?“. U radu im je pomagao i novinar Marijan Belčić. 4. b razred i učiteljica Dubravka Hamer istraživali su ugroženost velebitske degenije i bjeloglavog supa.

Najveći dio projekta odradili su Globovci i 7. a razred pod stručnim vodstvom GLOBE voditeljice prof. Biljane Forgač. Učenici 7. a razreda izradili su mural sa simbolom

golubice (koristili su stare CD-ove i sprejeve za bojanje).

Globovci su na temelju svojih atmosferskih podataka napravili projekt o klimatskim promjenama. Klima-dijagramima objasnili su manju količinu padalina u svojem podneblju te upozorili na povišenje temperatura zraka tijekom ljetnih mjeseci. Izradili su i mini projekte o potrebi buđenja ekološke svijesti sugrađana u očuvanju voda i šuma.

Projekt je prezentiran učenicima škole, roditeljima i široj zajednici grada Čakovca. Na Dan planeta Zemlje, 22. travnja 2010. godine, upriličili su veliko obilježavanje uz eko poruke i natjecanje u Eko

kvizu koje je rezultiralo osnivanjem Kluba prijatelja Zemlje u koji su se uključili učenici i roditelji.

U cijelokupnoj izradi projekta nesekočno je pomagala i pedagoginja škole, gospođa Sonja Klarić. Tehničku podršku i prevođenje na engleski jezik odradili su učitelji Goran Bartolić i Ivanka Novak. Svečanost je otvorio ravnatelj škole, gospodin Vinko Grgić. Rad učenika pratili su novinari i TV Čakovec. Projekt je poslan na natječaj i, na veliko veselje učenika i nastavnika škole, osvojio prvu nagradu i diplomu u kategoriji Kluba prijatelja Zemlje.

Novinarska družina

NACIONALNA SMOTRA ZA LJUDSKA PRAVA I DEMOKRATSKO GRAĐANSTVO SUDJELUJMO U STVARANJU BOLJEG, ČISTIJEG I ZDRAVIJEG SVIJETA!

Četvrtu godinu za redom učenici II. osnovne škole Čakovec pozvani su na Državnu smotru, koja je održana 19. 05. 2011. u Gradskoj vijećnici u Zagrebu.

Naziv projekta bio je: **STOP PLASTIČNIM VREĆICAMA**, a tematsko područje zaštita okoliša. Cilj projekta bio je osvijestiti učenike, učitelje, roditelje i građane našega grada o štetnosti uporabe

plastičnih vrećica. Voditeljice projekta bile su: Ljiljana Obadić, Marta Novak i Snježana Odak Hrkač. U projektu su većinom sudjelovali učenici 5. i 6. razreda, a u izradu papirnatih vrećica uključili su se svi učenici viših razreda.

Na Državnoj smotri projekt su prezentirale pred komisijom učenice 6. razreda Anja Rakuša i Nina Drk. Komisija je rad iznimno pohvalila i predlo-

žila da se ova aktivnost nastavi i razvija dalje.

Kako smo došli na ovu ideju?

U svakodnevnom životu susrećemo se sa velikim količinama plastičnog otpada. Posebno sa plastičnim vrećicama.

Odlučili smo istražiti kada se plastične vrećice počinju upotrebljavati, koje su dobre i loše strane plastičnih vrećica, kako se proizvode i za što se sve koriste, kolika je količina bačenih/proizvedenih vrećica, na koje načine dospijevaju u okoliš i kako ga ugrožavaju, koje su ugrožene vrste i eko sustavi, kako u drugim zemljama rješavaju problem plastičnih vrećica, što rade u Hrvatskoj, što se radi u našem gradu.

Koja su moguća rješenja?

Zaključili smo da će fotografije o štetnosti plastičnih vrećica potaknuti veći broj učenika da počnu koristiti papirnate ili platnene vrećice. Organizirali smo prezentacije po razredi-

ma o štetnosti plastičnih vrećica na okoliš. Pozvali smo učenike da se uključe u akciju izrade papirnatih vrećica.

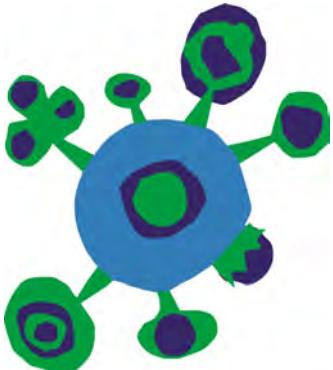
Svaki ponедjeljak okupljali su se učenici i izrađivali papirnate vrećice od starih novina, starih plakata. Očistili smo kabinete i domove od viška papira i iskoristili ih za izradu vrećica.

Nastojeći uključiti roditelje, na roditeljskom sastanku 6. razreda prezentirali smo im štetnost plastičnog otpada, posebno plastičnih vrećica, te proveli anketu o korištenju i štetnosti plastičnih vrećica. Svi roditelji spremni su podržati našu akciju i što manje koristiti plastične vrećice.

Dovoljan je samo jedan podatak kako bi se i vi zamislili da li ćete i dalje u dućanu uzeti plastičnu vrećicu: koristi se samo 12 minuta, a šteti okolišu duže od 1000 godina.

Snježana Hrkač Odak

14. smotra i natjecanje hrvatskih GLOBE škola

Bruno Srnec 5.b

Ja sam članica grupe GLOBE. Riječ GLOBE znači globalno učenje i opažanje za dobrobit okoliša. Vrlo je zanimljivo. Mjerimo vrstu oblaka, količinu kiše i snijega te vrijednosti temperature zraka.

Međuzupanijsko natjecanje u GLOBE-u Osvojili smo izvrsno peto mjesto

U Gornjoj Stubici održavalo se međuzupanijsko natjecanje GLOBE škola. 7. ožujka 2011. godine u 7.30 sati uzbudjeni smo kreñuli autobusom. Vozili smo se punih dva i pol sata.

Kada smo stigli, bila sam jako iznenadena izgledom škole. Ušli smo u školu i stavili svoj plakat na određeno mjesto. Poslije smo otišli na svečano otvaranje u dvoranu. Tamo smo se svi predstavili i počeli sa svojim projektom. Nakon projekata posjetili smo dvorac Oršić. Vidjeli smo fascinantan zid u

Svečano i uzbudljivo

Globovci tako tijekom cijele godine prikupljaju podatke i na osnovi njih dolaze do zaključaka. Svečane godine GLOBE škole se natječu. Ove godine naša škola je bila domaćin 14. državne smotre hrvatskih GLOBE škola.

Smotra je započela 11.5.2011. godine kada su u našu školu došli učenici GLOBE programa iz cijele Hrvatske. Srdačno smo ih dočekali, bili smo svi pomalo uzbudjeni i oduševljeni.

Svečano otvaranje održano je u sportskoj dvorani naše škole. Uz prigodni govor našeg ravnatelja te

nazočnih predstavnika odvijao se kulturno umjetnički program. Svečanosti su nazočili uvaženi gosti s državne, županijske i gradske razine. Nakon otvorenja bio je domjenak.

Poslije toga svaka škola je u desetak minuta morala prezentirati svoje projekte. Moj zadatak u tome je bio mjerjenje vremena prezentacije. Time je završio prvi dan smotre.

Druži dan je bio također vrlo zanimljiv. Održalo se orientacijsko natjecanje u prirodi, a navečer smo svi zajedno imali druženje u Toplicama Sveti Martin. Bilo je vrlo lijepo i

zanimljivo. Dobro smo se zabavljali, pjevali i plesali. Upoznali smo mnoge prijatelje iz drugih GLOBE škola. Treći dan bio je organiziran rekreativnoturistički program (mlin na Muri i rafting).

Za mene je ova smotra bila lijep i nezaboravan doživljaj i događaj. Prvi put sam sudjelovala u njoj kao domaćin i kako mi se svidjelo. Osjećala sam se vrlo sretno, zadovoljno i oduševljeno. Upoznala sam prijatelje kojima je GLOBE program vrlo zanimljiv kao i meni.

Martina Dobrovoljec 6.b

Članovi naše GLOBE grupe su malobrojni, ali odgovorni i svjesni potrebe svakodnevnog promatranja i mjerjenja. Mi svojim mjerjenjima i slanjem podataka omogućujemo znanstvenicima bolje razumijevanje i interpretiranje promjena u globalnom okolišu. Naša voditeljica je Biljana Forgač. Pomaže nam i pedagoginja Sonja Klarić.

Barbara Kancijan 6.b
Matea Bestijanić 6.b

VODA JE VRJEDNIJA OD ZLATA

I ove godine obilježavamo Svjetski dan voda ističući time važnost voda, važnost čiste pitke vode. Potrošnja vode svakodnevno raste jer raste broj stanovnika na našem planetu. Slatke čiste vode na planetu ima vrlo malo, a zagađenost okoliša prijeti joj sve više.

U našem Međimurju, kraju između Mure i Drave, ne nedostaje pitke vode, ali i nju je potrebno čuvati. Čuvarica naše vode je Nada Glumac, specijalistica za mikrobiologiju, voditeljica laboratorija za ispitivanje pitkih i otpadnih voda u Međimurskim vodama. Ona sa svojim suradnicima svakodnevno vrši analizu vode za piće iz vodoopskrbnog sustava Međimurske županije. Pazeći na čistoću vode čuva zdravlje međimurskih ljudi i okoliš od zagađenja. Ekološki osviještena i angažirana osoba pristala je na intervju.

Možete li nam nešto kazati o svojem zanimanju?

Završila sam veterinu, a nakon toga postdiplomski studij iz mikrobiologije te specijalizaciju iz mikrobiologije namirnica, voda i predmeta opće uporabe. Radim u laboratoriju za ispitivanje voda.

Prije toga radila sam na ispitivanju namirnica i predmeta opće uporabe. Sa mnom rade još dvije kolegice, kemičarke po struci i laboratorijski tehničar.

Kemičarke rade kemijske analize vode. Ja sam odgovorna za mikrobiološke analize, a kemijski tehničar uzima uzorke vode na terenu.

Što sve ispitujete u vodi?

Voda je izvor života i, ukoliko nije dobre kvalitete, može ugroziti zdravlje ljudi. Ispituju se sve štetne tvari koje se mogu naći u vodi, kao npr. amonijak, nitrat i nitrit. U svijetu više od milijardu ljudi nema redovit pristup pitkoj vodi.

Dvije i pol milijarde ljudi nema pristup dezinficiranoj vodi, tj. vodoopskrbi. Godišnje umire oko 2 milijuna ljudi zbog bolesti izazvanih nezdravom vodom.

Od čega se sastoji analiza vode?

Analiza vode sastoji se od

fizikalno-kemijskih, kemijskih i mikrobioloških parametara. Fizikalno-kemijski parametri su boja, okus, miris i mutnoća.

Kemijski parametri koje ispitujemo su pH vrijednost, kloridi, nitrati, nitriti, pesticidi, teški metali i još puno drugih tvari.

Mikrobiološki parametri su razne patogene bakterije koje ne smiju biti prisutne u vodi.

Koliko uzoraka dnevno ispitavate?

Dnevno se u laboratoriju ispita oko pet uzoraka pitke vode iz bunara, vodosprema i naselja te dva uzorka otpadne vode. Godišnje obradimo oko 800 uzoraka vode za piće i oko 1000 uzoraka otpadne i pročišćene vode.

Spomenuli ste uzorce otpadne i pročišćene vode. Možete li nam to malo pojasniti?

Otpadna voda dolazi iz naših kućanstava i tvornica putem kanalizacije na uređaj za pročišćavanje voda. Na pročistaču otpadna voda prođe proces pročišćavanja i takvu pročišćenu ispuštamo u prirodni vodotok Trnavu i na taj način doprinosimo zaštiti voda.

Na temelju naših laboratorijskih analiza vodimo proces i utvrđujemo efikasnost pročišćavanja.

Prema vodi se moramo odnositi s poštovanjem

Kakva je kvaliteta vode u Međimurju?

Međimurje ima sreću što obiluje velikim količinama kvalitetne podzemne vode. Za sada Međimurci nemaju potrebe piti vodu iz boce jer je voda iz slavine zdravstveno ispravna. Početak javne vodoopskrbe Međimurja traje od 1962. godine. Vodovodni sustav opskrbljuje 130

naselja Međimurske županije.

Na javni vodoopskrbni sustav u našoj županiji priključeno je 86%, a u Republici Hrvatskoj oko 82% stanovnika. Kvaliteta vode u vodoopskrbnom sustavu zadovoljava propisane kriterije Pravilnika o zdravstvenoj ispravnosti vode za piće.

Uvijek nas je zabrinjavao bijeli talog na posudu nakon kuhanja vode. Ima li razloga za brigu?

Bijeli talog su soli kalcija i magnezija koje čine tvrdoću vode. Isti taj kalcij i magnezij mnogi danas uzimaju kao dodatak svakodnevnoj prehrani. Voda niske tvrdoće, tj. s malo tih otopljenih soli je blljatava i nema dobar okus (kišnica, destilirana voda).

Tvrdoća vode nema maksimalnu granicu propisanu Pravilnikom što također potvrđuje da nije štetna. Treba samo voditi računa o kućanskim aparatima s grijačima jer se na njima izdvajaju te soli, odnosno kamenac.

Naša pitka voda spada u tvrde vode, a vrijednosti se kreću od 15 do 22 °D (stupanj njemački).

Često čujemo komentar: „Opet su stavili previše klora u vodu!“ Je li to moguće?

Ne! Proces kloriranja pitke vode je u potpunosti automatsiran. Prati se na više mjesta preko računala i u slučaju najmanjeg kvara uključuje se alarm. Također se dozira dvostruko niža koncentracija klora od one zakonom dozvoljene.

Vaše riječi za kraj?

Mnogi upozoravaju da je voda vrijednija od zlata. Pritom se uspoređuje 20. stoljeće 21. stoljećem koje će biti stoljeće vode. Čak se predviđaju i ratovi radi

pitke vode.

Prema vodi se moramo odnositi s poštovanjem i racionalno je trošiti. Isto tako moramo čuvati i okoliš. Ukoliko ne čuvamo okoliš, indirektno zagađujemo i podzemne vode.

Svaki pojedinac može puno učiniti za zaštitu voda. Međimurska županija, kao i veći dio Hrvatske, raspolaže sa značajnim količinama podzemne vode koja se koristi kao voda za piće pa bi tu prednost trebalo iskoristiti za promidžbu turizma.

Krunoslav Lesar 8.c

Benjamin Žganec 8.c

Mijo Sokač, 2.a

Mijo Sokač, 2.a

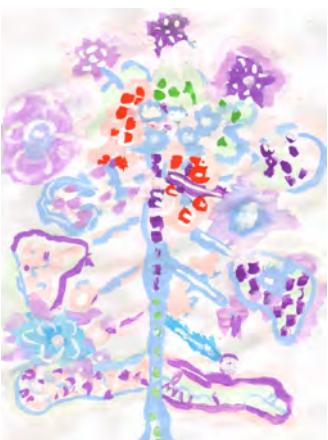

Htjela bih život pun ljubavi i radosti

Kako je lijepo živjeti! Vjerujem da bi se većina mojih vršnjaka složila sa mnom. Lijepo je doći u školu i ugledati osmijeh na licu svojih prijatelja, kao dobrodošlicu za početak dana. Još lješe je vraćati se kući zajedno s prijateljcama i komentirati sve što naš život čini zanimljivim i sretnim. No, kad se sjetimo nasilja, kada ga netko samo i spomene, svima nam se smrknutu lica i kao da se odjednom svi osjećamo loše...

Kako se osjeća onaj kojeg ranjavaju, kojem prijete i koga zlostavljaju? Koliko strahova mu prolazi glavom kada zna da ide u školu gdje će ga opet tući, naguravati i rugati mu se? U što se pretvara njegovo djetinjstvo? Tko mu krade to sretno odrastanje i s kojim pravom to čini? Nije li zlostavljaču žao onog koji trpi, plače i strahuje? Toliko se o tome govori, a mi se pitamo tko je kriv za to? Ili, tko je odgovoran? Po čijem primjeru se tako

Filip Vučenik, 2.a

Marija Vadlja, 2.a

ponašamo? Umjesto da se radujemo i družimo, napadamo jedni druge. Rađa se mržnja među ljudima i djecom iz istog grada, iste ulice, iste škole.

U svom neraspoloženju, uzimam novine. Kad ih otvoram, čitam crnu kroniku. Susjed susjeda upucao. Muž ženu pretukao. Prijatelj prijatelju u pijanom stanju nanio teške ozljede. U nelagodi otvaram TV. Na 1. programu, kriminalistički film. Ubijanje i osveta. Na 2. programu film prepun krvi. Na RTL-u vijesti govore kako je dečko premlatio poznatu pjevačicu. Na Novoj TV film o istrazi nepoznatih ubojstava, itd.

Umorna sam o toga. Otkuda to nasilje? Mislim da bi trebalo pitati odrasle... Sve one koji nam na tisuću načina nude toliko krive slike o životu. Htjela bih da živimo život u ljubavi i radosti, život bez nasila...!

Elizabeta Cindrić 8.c

Osjećam proljeće

U jutro nas budi sunce
i sva se djeca vesele.
Grane su pune cvijeća
i zuje malene pčele.

Hladna zima je prošla,
stigli su topli dani.
Nikog nema u kući,
svi se igraju vani.

Pjevaju vesele ptice
i lete od grane do grane.

Trčimo u susret proljeću
i slavimo njegove dane.

Magdalena Cindrić 4. a

Osjećam proljeće

Gledam ples leptira i

Tulipana...

Osjećam miris

procvalih ljubičica

Čujem zujanje pčela

Vidim vrt okupan suncem

Milujem žute glavice jaglaca

Znam, stiglo je proljeće.

Fran Vinković 4.a

Protuletje

Nešt diši v zraku

a ne znam kaj.

Mortik je to cvetje

koje se ve rom rascvelo

ili

sonce koje je počelo svetliti.

A ve sam se zmislij

kaj diši – proljeće!

Sven Todorović, 7.b

Filip Knežević 2.b

Marko Mihoci 2.b

Živimo život bez nasilja

Čovječe, okreni se. Poglej da što si napravio. Jesi li zadovoljan? Gde kročiš, uništavaš. Gaziš, razbijaš...

Koliko li ti puta treba dokaz da ono što radiš nije dobro? Jesi li ponosan na sebe kada šakama rješavaš probleme? Stavljaš li se ti ikada u ulogu žrtve? Mislim da je odogovor negativan. I kada mučiš druge oko sebe, osjećaš li se dobro?

Živimo u nerijetko okrutnom svijetu. Oko nas pljuštaju loše vijesti. Smrti na cesti, tučnjave, neredi, prosvjedi, ekološke katastrofe, kriza... Crne kronike su uvijek pune, nerijetko s fotografijom neke mlade, poginule osobe. Recimo, Luka Ritz. Zašto je on ubijen? Zbog nešto novca i iz dosade. Nije li ta činjenica sramotna? I to nije prvi i jedni slučaj... Nedavno se slična stvar dogodila još jednom mladiću, Miroslavu Tunjiću. Pretukli su ga zato što im se nije svđala njegova frizura. Ostavili su ga da umre na cesti. Automobil koji ga je pregazio, umrtio ga je. Još jedna šokanta tragedija. A o

nasilju u obitelji da ne govori-mo...

Koliko li se još tragedija mora dogoditi zbog najobičnije glu-posti? Zar nasilnici ne razumi-ju koliko je teško obiteljima i prijateljima stradalih i poginu-lih? Kolika gorčina nastupa kad se izgube najmiliji?

No nije sve tako sivo. Po-čele su se organizirati mnoge akcije, koncerti, predstave... Izgleda da su ljudi shvatili da treba nešto hitno poduzeti jer se danas teško osjećati sigurnim. Zato, činimo što više dobrog. Možda jednog dana dobro potpisne ono loše. Možda, ako svatko učini neko dobro djelo, možda ona loša nestanu. To može sad zvučati kao utopija, ali nije se loše nadati.

Ja se nadam da ćemo ovakve vijesti sve rjeđe čuti. Ima i mnogo dobrih stvari. Važno je širiti ih. Tople riječi, osmijehe. Neprocjenjivi su. A svatko ih može pružiti. Zato, pružajte ih što više! I svijet će postati bolje mjesto.

Monika Ključarić, 8.b

Proljetno jutro

Dan pobjeđuje noć. Sviće. Pred mojim očima, sasvim polako, pojavljuju se obrisi zavičaja. Kao da izranja iz mraka. Otima se iz zagrljaja tmine i u svoj svojoj ljepoti staje pred mene. Ponosno mi pokazuje bogatstvo boja i oblika kao sliku vrhunskog slikara. Tu sliku obogaćuje igra svjetla i sjene sunca koje se rađa na horizontu.

Budi se novi dan, a s njim i život. Čuje se cvrkut ptica, iz daljine dopire kokodakanje glasnog pjetla, a moj pas lijeno, i još uviđek pospano, zijeva i proteže svoje dlakave noge. Divim se udaljenim poljima žutog žita koje je počelo obasjavati sunce svojim zrakama. Blagi povjetarac njiše klasove na površini stvarajući valove. Kao da promatram žuto more u daljini. U pozadini čvrsto i nepomično stoje dvije zelene gore. Čini se da kao ljudi razgovaruju o slavnim danima svoje povijesti. A ispred mene šareni cvijetnjak prepun dugih boja. Laticama cvjetova cijede se kristalno čiste kapi rose kojima se cvijeće umiva. Uranila je i jedna pčela na svilenim krilima bešumno, da prije ostalih, pokupi pelud.

Tek tada, začuje se moja budilica. Upozorila da je rano jutro, ali ja sam već osjetila dio čari i ljepote proljetnog jutra mog zavičaja.

Dunja Ilić 8.c

Elena Novak, 1.b

Lijepa su jutra u mojoem zavičaju

Nema ljepšeg osjećaja nego se probuditi u miru, tišini, uz cvrkut ptica i uz lagani vjetrić. Često puta se zamisljam na velikoj livadi uz potoci koji žubori, uz cvrkut ptica. Samo se udubim u misli i zamišljam kako bi se bilo lijepo opustiti uz takav mir.

Bez obzira na sve, proljetna jutro je najljepše. Rosa na travi, sunce na izlasku i pjevanje ptica. I tako svaki dan. Milina. Kapljice rose na populjcima, listovima i travi izgledaju kao kristal, a vrapčići kao velike zrele trešnje na drvetu. Sve me nekako primami, potakne na razmišljanje kako bih za opuštanje uvijek voljela otici na neko mirno mjesto, rastrčati se poput djeteta po velikom zelenom tlu, brati i mirisati cvjetiće, gledati izlazak i zalazak sunca, uživati u prirodnim zvukovima. Ptice su nešto čarobno bez čega mi jutro ne može početi. Zato i jesam tužna zimi, kada ptica nema, kad je sve hladno i pusto. Uvijek jedva čekam proljeće ili ljeto kada se mogu probuditi uz otvoren prozor, naježiti se od hladnog svježeg zraka i u očima osjetiti bljesak sunca. Dođe mi da se zaognrem ogrtačem, odjurim van iz kuće, sjednem na travu, gledam kako oblaci putuju i divim se prekrasnom jutru. Moj zavičaj ujutro je nešto posebno.

Lijep je osjećaj dok znam da nema stvari koja me trenutno može razveseliti od takvog jutra.

Elizabeta Cindrić 8.c

Sončeko se zbudilo

Sončeko se zbudilo,
na breg se popentralo
i najemptu stalо.

Okolo je pogledalo,
i senokošu malu vidlo
i jo si je zbralo.

Svetleče je zrake pustilo,
običnu senokošu
vu lepotu pretvorilo.

Žuti se cvetek otpri,
protuletno sončeko
v hižu svoju pustil.

Lana Tkalec 7.b

Moj proljetni akvarel

Slušam ptice proljeća glasnice
Pjesmom kazuju
Da se vjenčaju.

Drveće se okitilo
Proljetnom haljinom
Mirisnom prekrasnom.

A ljudi samo rade i rade,
Jer što više truda
To više hrane.

Proljetni cvjetovi
pravo su bogatstvo,
njih se novcem ne može kupiti.

Nikola Olčar ,5.a

Dosadna kiša

Dosadna kiša padala je cijeli dan,
a ja sam polako tonula u san.
Debele su kapi po prozoru lupale
i sve u mom dvorištu okupale.

Svima nam je kiše dosta bilo,
vrijeme je da bi se i sunce pojavilo.
Mokro je, vlaga se u kuće uvlači,
ali znam da će i to proći.

Iva Petrović. 5.b

Mjesec

Mjesec je žute boje
i posebno pazi na sve ljudе.
Ja bih ga rado pitala
koliko godina ima.
Ja bih ga rado gledala i danju,
ali ne mogu
jer slatko sniva.
U noći ona vrijedno bđi
i slatko se smije.

Ivana Lepen 1. b

Jaka Fileš, 4.a

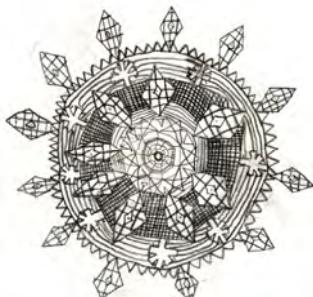

Robert Korent, 3.b

Hrčak

Ja bi htjela sivožutog hrčka
Zvao bi se Super Turbo Hrčak.
Volio bi jesti crveno zelje i
volio
Bi piti Coca-colu, Fantu, Sprite
i Schweps
To je Super Turbo Hrčak!

Antonela Hamer 2.a

Lana Mađar, 4.a

Pahuljica

Pahuljica mala
u haljini od kristala
pored ulične svjetiljke
lagano je lepršala.

Umorna od puta
u haljini bez kaputa
pahuljica mala
na hladnu zemlju lagano je
pala.

Igor Cigrovski 6.b

I tad, u toj veličanstvenoj tišini
svijetom odjekne prekrasna
arija
koju su i nesvesno osjetila
sva Božja stvorenja.

Rodio se Bog, anđeli su pjevali
po cijeloj zemlji.
U maloj se štalicu
zbio događaj koji je
promijenio naše živote.

Antonija Mrla 5.a

Snežni pot

Celi ga je den sneg pomalim
zasipoval,
a dovečerke ga je več fest
zatrpala.
Pahulice su na svetu bliskale
i na mrzlot vetruplesale.

Tu zimsku lepotu belu
avti su vništili celu
i do trde kmice snega več
nega:
pešoki i avti rastirali su sega.

Veronika Mesarić 7.b

Tiha noć

U tihoj noći
sklopljene su bile sve oči
osim onih koje su čekale
događaj koji su svi proroci
najavljuvali.

DA SAM...

Da sam ptica
upoznala bih cijeli svijet.
Da sam oblak
plakala bih cijeli dan.
Da sam srce
voljela bih sve.
Da sam riba
otkrila bih tajne morskih dubina.

Da sam gladna
bila bih jadna.

Ema Balent 1. b

Matia Šalaj 3.a

HRVATSKI JEZIK

Zima bu prešla,
Protuletje došlo,
A hrvatski jezik nikam nejde.

Tu de je nastal,
Tu bu i zginul.
List zrosti,
Podne z dreve
I sprhne

A hrvatski jezik bu furt z nami.

Da bi ga nešći
Probal vuhnuti,
Ne bi ga uspel.
Jer hrvatski jezik se drži kak
Najjakši zid.

Sven Šprajc 6.b

Pun me je mesec zafrkaval

Na literarnom natječaju
Odjeci rad Pun me je mesec zafrkaval učenika 8.c razreda Dario Gašparić odabran je kao najbolji među pristiglima iz Međimurske županije.

Učenik je pozvan na svečanost dodjele nagrada i priznanja u Klub književnika u Zagrebu zajedno sa svojom mentoricom Julijanom Marđetko.

Rea Perić, 3.a

Ema Balent, 1.b

Cvetjak hrvacki je Međimurje moje

Cvetjak hrvacki je Međimurje moje
 najlepše, najvredneše imoje
 štero nikomu nigdar ne bi dala,
 kloruš šteroga bum navek nosila.

Dok rascveteno i dišeče dojde protuletje
 štero seposot poseje cifrasto cvetje,
 v srčeku mojem ogej vužge se
 i kaj v meni do kraja rascvete se.

Aleksandra Bratković 7.a

Kruh sreće

Crna zemlja rahla
 žito nam je podarila,
 mlinar ga s veseljem samljeo,
 a čovjek fini kruh pojeo.

Bogu hvala na divnom daru
 na hrskavom i prefinom kruhu
 što ćemo ga zajedno blagovati
 i Svevišnjem se zahvaljivati.

Antea Lilek 5.b

Moja baka peče najbolji kruh

Još sunce spava dok se budi
 baka
 i kruh često mijesi pokreta laka.

Začas se kruh na krpi diže,
 a baka već drav u peći slaže.

Kruh se rumeni u pečnici
 na radost bakinoj unuci,
 a smješka se samo bakino lice
 jer će topli kruh ubrzo nestati s
 police.

Dorotea Godina 5.b

Mamica kruha mesijo

Saki den mamica kruha mesijo
 i se nas v hiži razveselijo.
 Dok se peče to hrana prefina,
 cela hiža deši da je milina.

Na toj dobroti Bogu smo zahvalni
 sam nek nam na stolu bu stolni.
 Dok je sloge i dobrogona kruha
 nebu nam sfalilo niti duha.

Veronika Mesarić 7.b

Kruh s visina

Koliko muke
 za kruh što ga napravile
 bakine ruke.

Kako se djeca razveselila
 vidjeviš kruh što ga
 baka donijela.

Kruh je blagoslov što ga pošalje
 Otac s visina,
 a u njemu tijelo njeg'va Sina.

Antonija Mrla 5.a

POMALIM SE V MEĐIMORJE DOSMICALA

Pomalim se v Međimorje dosmicala
 i se je koli sebe spremenila.
 Žoto i črreno listje blesiče na rosi,
 toplinu žarkoga sunca prosi.

Zelenoga grozda je dozrelila,
 jabuku vu vrčoku začrlenila.
 I ja sam jo na potu srela
 pak mi je kapu od listja splela.

Lana Tkalec 7.b

Kaja Haček, 4.b

Marta Sokač, 4.b

Proljeće je stiglo

Na planinama,
tamo gdje proljetno sunce
prvo izlazi, gdje
jaglaci prvi se bude i cvatu,
tamo je prvo stiglo proljeće.

Pjesma i cvrkut veselih ptica,
zujanje pčela i bumbara.
Miris proljetnog cvijeća
i sveža jutarnja rosa
govore nam da je stiglo proljeće.

Matej Kokolek 4. a

Proljetna pjesma

Povjetarac u šumi
svoj šum šumi.

Na grani pjesmu pjeva
raspjevana ševa.

Na livadi cvjeta cvijeće
i malo i ono veće.

Sa neba sunce sjaji
na zeleni zavičaj.

Na grani pupa zelen pup,
a klopotec lupa:tup, tup, tup

Rea Perić, 3.a

Moje životinje

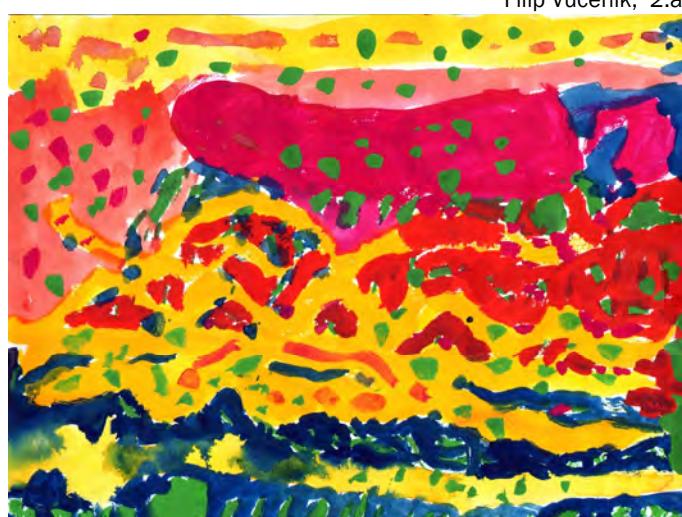
Imam jedanaest kućnih ljubimaca. To su: pas, dvije mačke, tri hrčka, dvije prepelice, jedna krtica, jedan đurek i običan kokot.

Najdraži mi je hrčak Žućko. On je žućkasto bijele boje. Debeo je i smiješan. Voli jesti i puno spava. Razigran je i brz. Rado vrti vrtuljak. Ponekad se natjerava i tuče s ostalim hrčcima u kavezu.

Volim ga i zbog male njuškice i dugih brkova.

Josip Francki Novak , 2.b

Filip Vučenik, 2.a

Jesen se šeče

Gizdava se jesen po polu šeče
i tikve i kostaje v korpu meće.
Veter mrzli v poslu joj pomagal
i cifrasto listje na kup metal.

Gledala sem jo zdolka
pak mi se dopala ženska.
Došla sam k joj na prstima,
a ona me ponudila z kostajima.

Aleksandra Bratković 7.a

Zakaj?

Zakaj dreva rasti moraju?
Zakaj mala deca ne orjeju?
Zakaj voda mora teći?
Zakaj rana mora peći?
Zakaj nas sonce z neba gledi?
Zakaj se v noći spi?
Zakaj deca moraju jesti?
Zakaj penezi ne rasteju na
cesti?
Saki den me mala sestra moći
i ne znam joj kaj već reći.

Veronika Mesarić 7.b

Jesen

Megla je siva
Vleče se žmefko.

Nebo je črno
Mortik bo dešč opal.

Zima je za noge
i za celo telo.
Mortik bo sneg opal.

Veter jaki vleče
Kak baukač straši
Mortik bo sneg opal.

Na sonce so pozabili
i ftiči i ljudi.
Mortik bo sneg opal.

Maja oskoruš, 6.a

Srela sam ju na putu

Jedne večeri srela sam ju na
putu:
neobičnu damu u dugu kaputu.
Kraj drveća je prolazila
i lijevom rukom lišće kidala.

Ptice je poslala na dalek put,
a lišće u šumi stjerala u kut.
Poklonila mi je jabuku crvenu
da zapamtim njenu kosu šarenu.

Lilek Antea 5.b

Matematika me voli

Matematika me voli jer sam dobar matematičar. Dopustila mi je da ju naučim. Iz matematike imam sve petice.

Matematika me voli jer je znam. Trudim se i vježbat ću dalje jer želim na kraju školske godine imati peticu.

Filip Knežević 2.b

Melita Sandrin, 3.b

U proljeće

Proljeće je puno radosti i sreće.

U proljeće cvate prekrasno cvijeće.

U proljeće sunce grije i nas nježno miluje.

Raste i trava koju poslije pase krava.

Ema Balent 1.b

Moj proljetni akvarel

Stojijo dreva na tratama, žute, smeđe kite i s malo snega. Prek prabakine hiže su lepe trate s čuda trave i kukcov. Navek sam se vesil na grani i brojil traktore črlene i zelene farbe. Dok mi je to dosadilo, šetal sam se vulicom. Došel sam na breg Trnić. Popentral sam se na breg. Videl sam v daljini trkatora veličine mrvava. Odišel sam k Žigi. On ima veliko štalu s kojima i cujzekima. Tam sam se pentral i skakal v slamo. Koji su većinom smeđe farbe, osim dva cujzeka šteri su beli. Ja sam jahal cujzeka, al ga je Žiga držal kaj ne pobegne. Bilo je već kesno pa sam moral dimo. Došel sam na vrt i gledal koli sebe. Na dvorištu je bilo čuda grozđa, velika štala, škedej, garaža i hiža. A iza je bilo veliko drevo s jabukama i još dve velike šljive. Disel sam v kržnjak i tam se skril.

Borna Jurinec , 5.b

Moj proljetni akvarel

Proljeće, najsretnije doba godine

U kojem cvijeće kao visibabe

Pokazuje svoju bijelu ljepotu

Koje je skrivalo zimi.

Zeleni se priroda

Dom svih životinja.

Šarene se šume

Jer niču prve proljetnice.

U meni radost

Niče poput onih visibaba

Što iz tvrde zemlje

Sunce toplo traži.

Lino Zadravec, 5.a

Ana Cirkvenčić, 3.a

Proljeće je stiglo

Na planinama,

tamo gdje proljetno sunce

prvo izlazi,gdje

jaglaci prvi se bude i cvatu,

tamo je prvo stiglo proljeće.

Pjesma i cvrkut veselih ptica,

zujanje pčela i bumbara.

Miris proljetnog cvijeća

i svježa jutarnja rosa

govore nam da je stiglo proljeće.

Matej Kokolek 4. a

Za mene je sreća

Ja sam uvijek sretan kad sam s mamom. Najviše sam sretan kad mi nešto daruje. Sreća je za mene kad nas dvoje idemo negdje na odmor. Za mene je sreća kad se mama i ja zajedno igramo. Sretan sam kad se s mamom skupa budim. Veoma sam sretan kad je mamin i moj rođendan. Mama je moja sreća.

Edi Plaftak 2.b

Ovih zimskih praznika

Zimski su praznici započeli prekriveni snijegom. Padale su pahuljice kao plahte. Gledao sam bijeli snijeg i na njemu sam se igrao. Jednog ljeta pog dana došlo je sunce. Ono je otopilo snijeg. Bilo je toplo i lijepo. Nije ni prošao Božić, a ja sam već mislio kako će tek proljeće biti lijepo, puno visibaba. Došla je nedjelja. Ujutro sam išao na misu. Kada sam stigao kući na stolu sam video adventski vjenčić. Mislio sam da je četvrta nedjelja i čudilo me kako nije upaljena četvrta svjeća. Nije ni prošla jedna, a mama me zamolila: „Marko molit te, upali svijeću!“ Palio sam je. Napokon je došao Badnjak. Kitili smo bor i slušali božićne pjesme. Spremali smo se za polnočku.

U crkvi mi je bilo lijepo. Poslije večerali i otvarali darove. Dobio sam rukavice. Jako sam se veselio. Došla je Stara godina. Uz nju smo čekali i Novu godinu. Bacao sam petarde s tatom i prijateljima. Kad je došla ponoć sam puštao rakete. Imali smo vatromet. Jedan dan sam rano ustao jer morao ići po učeničku knjižicu. Prošao sam s odličnim uspjehom. Morao bih popraviti koju ocjenu. Jednog dana išli smo na skijanje u Sloveniju. Tamo smo išli na stazu Jugovo 1+2+3. Bila je jako strma. Kada smo se vraćali bilo nam je hladno. Čekali smo blagoslov kuće. Blagoslovili su nam kuću. Sljedeći dan je počela škola. Na zimskim praznicima bilo mi je lijepo, čak i zabavno.

FRAN JALŠOVEC (8.C) MEĐU ŠEST NAJBOLEJIH DJEČJIH KARTOGRAFA U HRVATSKOJ

Učenici naše škole sudjelovali su pod vodstvom učiteljice Biljane Forgač na natječaju Nagrade Barbara Petchenik za dječju kartu svijeta za 2011.

Nagradu Barbara Petchenik pokrenulo je Međunarodno kartografsko društvo (International Cartographic Association - ICA) 1993. godine kao uspomenu na Barbaru Petchenik, dopredsjednicu toga društva i kartografskinju koja je cijeli život radila s kartama i s djecom.

Ciljevi natjecanja su promoviranje dječjeg kreativnog prikazivanja svijeta u grafičkom obliku, poboljšanje njihove kartografske percepcije i percepcije okoline.

Tema natječaja bila je ŽIVOT U GLOBALIZIRANOM SVIJETU.

Kriteriji koji su bili propisani su prepoznatljivost perule, kartografski sadržaj i kvaliteta izvedbe.

Na poticaj pedagoginje Sonje Klarić, učiteljica geografije Biljana Forgač

realizirala je i sustavno usmjeravala učenike na kartografski izričaj.

U Natječaju su sudjelovali Fran Jalšovec, Dora Dania, Dunja Ilić, Elizabeta Cindrić, Edna Pomor i Anja Vurušić.

U Republici Hrvatskoj stručni žiri odabrao je od svih pristiglih radova šest

najboljih, najprepoznatljivih i najoriginalnijih po kartografskom sadržaju.

Među uspješnom šestoricom je i rad našeg Franja koji će konkurirati na izložbi dječjih radova Barbara Petchenik na Međunarodnoj kartografskoj konferenciji u ljeto 2011. u Parizu.

Uz visoko plasirana

mesta na Županijskom natjecanju iz geografije (1./2010. i 3./2011.) Fran je ovim uspjehom dokazao da misli, radi i živi geografski i kartografski.

Biljana Forgač, prof.

Jana Žišković, 2.a

Fran Kovačić, 2.a

Tragom starih zanata

Umjetnost na njegov način, iglom i koncem

Moj djed Josip Fileš živi u Cirkovljani i nadaleko je poznati „šnajder“. To je danas rijedak i stari zanat, a on se time bavi već pedeset godina. Iako je umirovljenik, rado otvori vrata svoje radionice koja gleda na novouređeni Trg sv. Lovre i toranj crkve po kojoj je rodno selo moje majke dobilo ime. Nakon uzimanja mjere za moje prvo odijelo koje ću kao njegov najstariji unuk ponosno nositi na svojoj firmi, rado je pristao na razgovor.

Koliko godina se već bavio ovom poslom i kako si zapravo postao „šnajder“?

Iza mene je 55 godina rada, sada sam u mirovini i još povremeno šivam za stare mušterije koje znaju cijeniti moj posao. Nakon osmoljetke u preloškoj osnovnoj školi 1958. godine stupio sam u naukovanje koje je trajalo 3 godine. Tada se to zvalo „Škola učenika u privredi“. U to vrijeme najveći broj mladića odabrao je obrtnička zanimanja kao što su krojač, postolar, stolar, tokar, užar i slično.

Moj je otac isto bio krojač po mjeri te sam ja, logično, želio nastaviti tradiciju u obitelji. Za svim je tim obrtima tada bila velika potražnja. Mnogi su do danas izumrli, a krojača po mjeri kao što sam ja ima jako malo. Tome je razlog industrijska proizvodnja tekstila i odjeće

Gdje su završili mladići iz tvoje generacije? Kako si ti nastavio nakon školovanja?

Sjećam se da smo bili veliki razred jer su se upisivali moji vršnjaci iz cijelog međimurskog kraja. Većina je njih našla zaposlenje u konfekcijskim modnim kućama (Varteks, Kamensko, Jedinstvo) ili pak se bave drugim poslom. Ja sam nakon školovanja služio petnaest mjeseci vojni rok u Karlovcu. Tamo sam radio u krojačkoj radionici pa smo po potrebi prepravljali uniforme, šivali za potrebe vojske.

U blizini vojarne jedan je majstor imao krojački salon. Zamolio sam ga da poslije podne dolazim pomagati mu kako bih sebe dodatno usavršio i otkrio poneku „malu tajnu velikog majstora“. Znao sam da mi nije dovoljan talent, već trebam strpljivost i upornost. Dok su drugi igrali nogomet, ja sam precrtao krojeve.

U ovom poslu treba pratiti i modu. Kako si se tu snalazio?

U radionici mog oca cijeli njegov radni vijek šivala su se seljačka odijela, tzv. „caggi“. Tako se na selu odjevalo šezdesetih godina. Tada se pojavljuje građanska odjeća za muške, današnja odijela. Mene je od mlada zanimala moda, pratilo sam novosti u stručnim časopisima, npr. Modnom listu.

Još čuvam sve školske radove iz stručnog crtanja od 1958. godine. Povremeno ih prelistam, sjetim se da sam danima precrtao krojeve, a nije mi ni danas teško „skinuti“ neki novi kroj ako to mušterija traži, naročito žene. Inače, vrhunac krojačkog umijeća je muški sako, smoking. Tu se vidi pravi majstor!

Vidim tu nekoliko šivačih mašina. Što je još potrebno krojaču za rad?

Počeo sam s jednom strom singericom na nožni pogon. Moj je otac imao glaćalo koje se punilo žeravicom i grijalo na peći. Ja sam nabavljao nove mašine na struju, endlericu, glaćala na paru, stol za krojenje i slično. Za posao mi je potrebno dosta sitnog materijala: naramenica, gumba, kopča, škara i konaca svih boja i debljine. Inače, sve svoje mašine servisiram sam. Ja ih u dušu poznajem. Jedino škare moraju na brušenje u Zagreb.

Koliko ti vremena treba da sašiješ jedno odijelo, recimo za mladoženju?

Kvalitetna izrada muškog odijela od krojenja do završetka, šivanja, naravno, po mjeri, sa svim fazama posla traje do 36 sati. Dakle, tri dana po dvanaest sati. Moje radno vrijeme nije 8 sati. Radilo se nekad od jutra do večeri, subotom i blagdanima, pone-

kad zbog gužve te važnih datumata kao što su Božić i Uskrs. Osim iz ljubavi prema poslu, nužno je puno raditi jer krojački zanat nije nikad bio unosan.

Koja je faza tvog posla najvažnija?

Ja sve šijem po mjeri i sam radim. Svaki komad odjeće mušterija treba i isprobati prije dovršavanja. Svaka je faza osjetljiva, treba biti pedantan i strpljiv jer i najbolji kroj ne garantira da će odjeća biti besprijeckorna. Baš je zbog toga jako malo ovakvih majstora.

Ima li u tom velikom broju nekih poznatih mušterija?

Bilo je kod mene doktora, profesora, inženjera i političara. Mogu spomenuti jednog stranca, magistra arhitekture koji je kao poslanik austrijske vlade iz Beča nadgledao obnovu rodne kuće Rudolfa Steinera u Donjem Kraljevcu. Došao je prvi put k meni na preporuku Kraljevcana, a i drugi put oduševljen po još jedan „ancug“ jer ga u Europskoj uniji pitaju koja mu je to svjetska kuća šivala takav smoking.

Za koje to prilike ljudi odlučuju sašiti nešto po mjeri?

U prvo vrijeme bilo je najviše posla za Božić i Uskrs. Ima svečanih prilika kao što su svadbe, krštenja, kumstva, mature ili promocije. No, nije rijetkost da su u mojim odijelima i mrtvi pokopani. Takav je život. „Mnogima sam ja merul!“

Ima li koja anegdota iz tvoje radionice?

Nedavno sam morao sašiti odijelo čovjeku koji zbog prekomjerne težine ne može ništa kupiti u konfekciji. Prvi put moj krojački metar nije bio dovoljno dug i trebao sam pomoći da mu izmjerim opseg prsa. Prvo sam „za probu“ skrojio „model“ od starog

štofa, isprobao i tek onda radio odijelo za njega. Ovo mi je bio pravi izazov nakon 55 godina šnajderskog iskustva.

Čuo sam izreku “šoštara-deca idu bosa, a šnajderova zdropana...“. Vrijedi li to za tvoju obitelj?

Stara izreka želi reći da majstori nikad nemaju vremena za sebe i svoju obitelj, ili pak im je samo važna zarada. Nitko se iz moje obitelji ne može požaliti da mu nisam želje ispunjavao, šivao ako treba do kasno u noć, vikende provodio za krojačkim stolom prekravajući nešto. Pitaj svoju baku i mamu, one imaju u ormaru kostime svih boja i krojena za sve sezone.

Što misliš, može li tvoje zanimanje krojača po mjeri opstat i ima li tko nastaviti obiteljsku tradiciju?

Kad sam se ja školovao, za svim je obrtima bila velika potreba. Tekstilna konfekcijska proizvodnja je danas vrlo jeftina pa za moje majstorsko zanimanje nema interesa. Tako strpljiv i pedantan posao malo ljudi cijeni i ne može se trud naplatiti.

U svom radnom vijeku izučio sam nekoliko učenika. I moj sin je bio kod mene na praksi. Međutim, Tekstilna škola Varaždin nije sposobljavala kadrove za samostalnu djelatnost. Moje je školovanje bilo specifično jer je naglasak bio na stručnosti, na praksi, i tek uz puno truda, ljubavi i želje je sam uspio biti majstor svog zanata. Poznati je francuski dizajner Christian Dior u žurnalu „Modni list“ izjavio: „Krojaštvo je umjetnost.“

Meni je veliko zadovoljstvo što sam se umjetnošću bavio cijeli život na svoj način: iglom i koncem.

Tragom budućih zanimanja

Moraš voljeti životinje

U našem kvartu, u blizini škole, smještena je privatna Veterinarska ambulanta "JUG". U njoj se liječe kućni ljubimci. Prolaznici, osobito djeca, znatiželjno zaviruju u veterinarsku ambulantu. Kad prolazite mimo tog mjesta, uvijek ćete primijetiti užurbanost i uzbudjenost ljudi koji čekaju s nekom životinjom da joj veterinar pruži pomoć. Teško je ocijeniti je li više uznenimore vlasnik ili njegov bolesan pas, mačka ili neki drugi ljubimac. Oni molečivo čekaju pomoć liječnika nadajući se da će njihov ljubimac dobiti pravu i hitnu pomoć. Veselo izraz lica vlasnika kazuje da je uspješno riješen još jedan problem, da će životinja ozdraviti i dalje mu uljepšavati život.

Veterinar Velimir Glumac s ljubavlju obavlja svoj posao. U razgovoru s njim dobili smo jasniju sliku o tome kako postati uspješan u odabranom pozivu.

Marija Hrkač, 3.a

Možete li nam malo približiti, opisati svoje zanimanje?

Mogu. Moje zanimanje je jako lijepo, a istovremeno jako teško. Radimo puno sa životnjama, a još više radimo s njihovim vlasnicima. Sa životnjama više put nema problema.

Probleme stvaraju vlasnici koji ponekad ne mogu razumjeti da životinji treba nekoliko dana kako bi ozdravila. Ne može ozdraviti od prve injekcije.

Kako se postaje veterinarom, liječnikom kućnih ljubimaca?

Kao prvo moraš voljeti životinje. Moraš upisati veterinarski fakultet i završiti ga. Nakon toga javljaju se brojne muke. Liječiš sve životinje: konje, krave, svinje, pse, mačke i u tijeku nekog vremena shvatiš što ti leži. Na kraju se opredijeliš i onda radiš samo to. Ja imam 20 godina radnoga staža. Nakon pet godina opredijelio sam se za liječenje kućnih ljubimaca. Veterinom sam se bavio još i prije studija jer sam išao u srednju veterinarsku školu. I u vojski sam bio u veterinarskoj službi.

Ima li razlike između veterinara koji liječi domaće životinje (krave, konje, svinje, ovce, koze) i onih koji brinu o kućnim ljubimcima?

Nema velike razlike. Svaka životinja za svakog veterinara je pacijent s tim da životinje koje se koriste za ishranu ljudi, poput krava i svinja, ne zahtijevaju toliko brižan tretman kao kućni ljubimci.

Kućni ljubimci zahtijevaju brigu kao da se radi o čovjeku, o članu obitelji. Ukoliko je neka životinja, koja se koristi za ishranu ljudi, određena za klanje ili se ne može izlječiti, ona se ekonomski iskoristi, a kućnog ljubimca se liječi praktički dokle god je živ i dok ima bilo kakve šanse.

Kako teče postupak liječenja kućnog ljubimca? Kako ga pripremate, privolite na liječenje? Kako prepoznote bolest?

Vlasnik dođe kad nešto s kućnim ljubimcem nije u redu. Tada se razgovara s njim, uzmu se svi podatci o onome što je on primijetio. To se zove anamneza. Nakon toga se usmjerava opća pretraga i rade se određene dodatne pretrage. Tako se dođe do određenih rezultata.

Mi veterinari sposobni smo i s

deset prstiju te stetoskopom ustanoviti određenu bolest. Srećom, danas imamo mogućnosti raznih pretraga tako da možemo postaviti točnu dijagnozu. Naravno, uz rentgen, ultrazvuk, biokemijske pretrage i pretrage krvi. Tretman je sličan kao što je tretman prema čovjeku.

Sve je više životinja iz egzotičnih zemalja

Koji vam je bio najdraži slučaj u karijeri?

To je jako teško izdvojiti. Bilo je puno takvih slučajeva. Radim 20 godina, doživio sam svašta. Ipak, mogao bih izdvajati slučaj s afričkim tvorom kojega smo operirali i koji se iza toga osjećao jako dobro. Ženke afričkog tvora ukoliko se ne pare, pod utjecajem određenih hormona postaju slabokrvne i uginu. Da se to ne dogodi, treba im operativno izvaditi maternicu i jajnike, pa smo to i učinili.

Najljepše je kada liječiš nešto što je komplikirano pa pacijent lijepo ozdravi. Najteže je od svega kad moraš svojeg pacijenta uspavati jer ga ne možeš izlječiti. Ponekad smo morali tražiti savjete humanih

Melita Sandrin, 3.b

liječnika da bismo mogli pomoći životinji. Na listi lijekova za životinjeobično nema lijekova za ljudi. Stoga nam suradnja s kolegama liječnicima koji nam mogu dati savjete u vezi s određenim lijekovima, koje mi ne koristimo u veterini, a koji kućnim ljubimcima mogu pomoći, puno pomaže.

Ako ne za izlječenje, onda bar za održanje života kroz duže vrijeme.

Tko Vam pomaže u liječnju?

Pomažu mi ljudi s kojima radim, jedan moj kolega veterinar i asistentica. Ukoliko se pojavi baš neki problem, onda se uvijek mogu konzultirati s višim instancama, npr. s našim veterinarskim fakultetom, sa specijalistima za određeno područje.

Ako ne mogu ni to napraviti, onda im mogu poslati životinju pa oni naprave neke pretrage koje ja ne mogu. Daju upute o dalnjem tijeku liječenja tim više što u novije vrijeme dolazi sve više životinja iz egzotičnih zemalja, npr. afrički tvorovi, iguane, zmije, laboratorijski štakori, razne pasmine hrčaka, kornjače, ribice, itd.

Govore li kućni ljubimci (svojim ponašanjem) nešto o svojim vlasnicima?

Kućni ljubimci u mnogočemu oponašaju svoje vlasnike. Npr., stariji čovjek koji vodi psa šepa. Ako malo bolje pogledamo, onda nam se čini da i pas polako hoda i šepa. Ili, ako je vlasnik punašniji, onda je i pas punašniji. Svaki kućni ljubimac pomalo liči na svojeg vlasnika.

Petar Glumac 8.c

Književni susret s Božidarom Prosenjakom

Može li se čovjek promijeniti?

**„Učili su me mama i tata da kažem slovo A,
učili su me baka i djed da kažem slovo A,
učili su me stric i strina da kažem slovo A,
učili su me tetak i teta da kažem slovo A,
a ja na kraju B!“**

To su stihovi književnika koje je bilo lako upamtiti. Oni nam kazuju da su njegovi najbliži od njega očekivali jedno, a on je od svog života učinio nešto sasvim drugo. Život mu je priredio mnoga iznenađenja o čemu nam najviše govori u svojim djelima. Najpoznatija djela su mu: roman „Divlji konj“, zbirka priča za djecu „Sijač sreće“, zbirka pjesama i kratkih proza za djecu, scensko djelo „Kućni ljubimci“ itd.

Božidar Prosenjak rođen je 19. kolovoza 1948. godine u Kuzminku blizu Koprivnice. Djeluje kao slobodni umjetnik. Živi u Velikoj Gorici. Dobitnik je više uglednih nagrada među kojima se ističu nagrade „Ivana Brlić-Mažuranić“ i „Grigor Vitez“. Neka djela su mu prevedena na više od dvadeset svjetskih jezika. Susret s njim održan je u našoj školi 16. studenog 2010. godine. Jedva smo dočekali razgovor s njim.

Odakle Vam ideja za pisanje?

Djetinjstvo je jedan nepresušan izvor nadahnuća. Kao što je glazbeniku sve što čuje, slikaru sve što vidi nadahnuće, tako je i piscu sve ono što doživi, poticaj za pisanje. Nekada su to moji prijatelji, djeca ili neka knjiga, gledanje nekog filma sve što je oko nas. Mislim da je mudrost ljudskoga života otkriti što je u nama, dar koji u sebi nosimo. Zadaća je roditelja, tj. učitelja da nam pokažu pravi put.

Kako Vam se čini misao da je obrazovanje ključ uspjeha u životu?

Tu misao bih usporedio s idejom knjige „Divlji konj.“ Uzmimo za primjeri: kada dođeš u školu, ti si pomalo „divlji“ i škola te polako pripitomljuje da budeš, ne samo koristan nego i sretan član društvene zajednice. I ne samo da ti budeš sretan, nego da i ostale oko sebe usrećiš.

U knjizi „Divlji konj“ prikazan je put od divljine do pustomosti, put odrastanja. U životu čovjeka nije dovoljno samo obrazovanje, nije dovoljno imati samo puno informacija. (Internet daje beskrajno mnogo informacija, ali one su bes-

korisne ako se njima ne znaš koristiti.) Važno je postati čovjekom koji će se znati snalaziti sa znanjem naučenim u školi, koji će se kroz proces učenja oplemeniti pravim i trajnim vrijednostima, razviti svoju osobnost i sposobnost za stvaranje i suživot s drugim ljudima.

Napisali ste neke priče u kojima su likovi životinje. Što Vas je motiviralo na te teme?

Pisac, kad piše, ne razmišlja puno o temi koju će odabrat. Motivacija dolazi iznutra. Životinje su jako bliske djeci, bliske su čovjeku. Iz životinjskog svijeta možemo izvući razne pouke na lagan i simpatičan način. Knjiga „Divlji konj“ uči nas vječnim životnim istinama.

Kako je nastala knjiga „Divlji konj“?

Na tu knjigu potaklo me moje razmišljanje o životu. Ja sam vjerovao da je u životu najbolji način živjeti da ti bude što lijepše i što bolje, da ti život bude samo uživanje. Pokušao sam tako živjeti, no taj me način doveo do toga da mi se život razbio u tisuću komada. Sve se preokrenulo naopako. Kada sam shvatio da ne mogu živjeti bez obveza i odgovor-

nosti, onda sam tražio novi način, tražio sam izlaz iz te situacije. Tada sam napisao knjigu „Divlji konj“. Promjenio sam se i moj se život promijenio na bolje. Pomislio sam da bi pouke iz te knjige mogle koristiti i nekom drugom. Ta knjiga nije samo neka zanimljiva priča nego je i puno više.

Autor ste nekih tekstova za muzikle. Recite nam nešto o tome.

Jednoga dana mi je netko predložio napisati muzikal na temu „Divlje konje“. Kad sam to počeo pisati, istovremeno sam razmišljao bi li to mogla biti i kazališna predstava.

Neki ljudi su mi kazali da im je ona pomogla promijeniti neke stvari u životu, shvatiti neke životne istine, da im je nakon toga život postao lakši.

Možete li nam nešto kazati o djelu „Sijač sreće“?

Reći ću vam kako dobar pisac izabire naslov. Naslov vam je isto kao krov kuće. Krov treba pokriti cijelu kuću, zaštititi ju od kiše i revremena. Dakle, kad se knjizi izabire naslov, on se izabire tako da pokrije najvažnije poruke te knjige.

Ja sam, zapravo, u knjizi „Sijač sreće“ htio pokazati da sreća čovjeku dolazi kad je usmjerena na drugoga. Kad drugoga usmjeriš na dobro, on počne širiti takve vibracije dobre i sreće oko sebe da se cijelo društvo počinje drukčije ponašati.

Pišete li knjige prema stvarnim događajima?

I kad je mašta u pitanju, to su uvijek stvarni događaji, jer meni je silno stalo da knjiga bude istinita. Silno mi je stalo da to o čemu pišem bude istina. Kako ti za normalan život treba hrana, tako je i tvoja duša gladna istine. Ako na istini bazirate svoj život, bit će vam uspješan.

Tako je počelo. Sada sam u pregovorima i s drugim kazalištim o radu na nekim velikim muziklima. U velikom sam poslu jer bi trebala izaći moja izabrana djela.

Čime se bavite osim pisanja?

Volim se družiti s ljudima. Imam i tri unuka pa se i s njima družim koliko mogu. Zanimljivo je kako oni vole slušati i kad im se čita. Sva trojica bi se ugurala u moje krilo i slušala priče. Volim otići na selo i raditi poslove oko voća, jednostavno se stapati s prirodom.

Volim kad mi ruke rade, a misli su mi slobodne. Što god nisam volio u voćnjaku, na polju raditi u mlađim godinama, sad mi to čini zadovoljstvo. Promatram biljke kako rastu. To je jedan veliki dio svijeta. Kako je čovjek zrelij, tako se sve više stapa s prirodom. Bavio sam se i poslovima urednika lista.

Najprije sam uređivao list pod imenom „Školsko zvono“. To je bio list svih škola Velike Gorice. Radio sam i na radiju Velike Gorice koji je tada bio najbolji radio u Hrvatskoj. U redujem biblioteku „Albatros“ u Velikoj Gorici,

Književni susret sa Sanjom Pilić

časopise Matice hrvatske u Velikoj Gorici i Društva hrvatskih književnika u Zagrebu. Surađujem u dječjim časopisima kao što su Modra lasta, Radost, Smib, itd.

Koje se događaja sjećate iz djetinjstva?

Sjećam se vrlo zanimljivog sna. Moj otac je bio željezničar i ponekad mi je, kad sam bio dobar, dopustio da slobodno vrijeme provodim na postaji Rasinja gdje je on bio zaposlen.

Ta željeznička postaja ima tri kolosijeka. Ja bih često sanjao ta tri kolosijeka, ali umjesto tračnica, sanjao sam žarulje u različitim bojama. Mnoštvo žarulja u boji. Zanimljivost je u tome što u to vrijeme još nikada nisam vidio žarulje, niti običnu, a kamoli žarulju u boji.

U ta vremena toga nije bilo toliko. Taj se san ponavljao, i kad bih se ja probudio, bio bih jako sretan. Nakon trideset godina takav sam prizor ugledao na pisti prilikom slijetanja nekog aviona. Prizor me prilično uzbudio jer sam se odmah sjetio svojeg sna.

Taj događaj mi se jako urezao u sjećanje. Imao sam osjećaj kao da mi se život stopio u jedan krug.

Pamtite li kojeg učitelja ili učiteljicu iz osnovne škole?

Pamtim prvu učiteljicu koju sam imao zato što sam se u nju zaljubio. Posebno pamtim jednog učitelja koji je bio izvanredan. Kad bih ga slušao, mislio sam kako gledam najljepši film. On je morao otići, a ja sam zbog toga bio jako žalostan. I na fakultetu sam imao profesora s kojim sam kasnije ostao u dobrom odnosu.

Što biste nam htjeli reći, a da Vas nismo pitali?

U cijelom svom književnom radu uvijek sam si postavljao samo jedno pitanje: „Može li se čovjek promjeniti?“

Luka Lesjak 8.c
Petar Glumac 8.c

„Od mame sam naslijedila ljubav prema književnosti“

Sanja Pilić je hrvatska književnica rođena u Splitu 1954. godine. Dobitnica je nagrada „Grigor Vitez“ za knjigu „O mamama sve najbolje“, „Ivana Brlić-Mažuranić“ za knjigu „Mrvice iz dnevnog boravka“, „Zafrkancije, zezancije, smijancije i ludancije“ kao i nagradu „Mato Lovrak“ za knjigu „Što mi se to događa?“. Njezin roman „Jesam li se zaljubila?“ dobitnik je Časne liste IBBY-a za 2008. godinu.

30. studenog 2010. godine Sanja Pilić bila je gost II. osnovne škole Čakovec. U 12,00 sati učenici su se okupili na tribinama školske dvorane. Bilo je napeto. Svi su radosno zapjeskali kad se književnica pojavila. Nekoliko učenika osmog razreda najprije je predstavilo književnicu, njen životopis i djela. Mnoge knjige koje je napisala, bile su izložene na stolu uz koji je stajala. S nekoliko zabavnih dosjetki oraspoložila je nazoč-

ne. Sanja Pilić pričala je i o tome kako je postala književnicom. Ljubav prema književnosti naslijedila je od mame Sunčane Škrinjarić. Pričala je o svojoj djeci i unucima koji su joj velik poticaj za pisanje romana. Uz njenu toplinu u govoru, učenici su se opustili i postavljali joj razna pitanja. To su uglavnom bili učenici nižih razreda čija su pitanja bila zanimljiva, a poneka pomalo smiješna. Kjiževnica je svima strpljivo odgovarala pa su

Monika Ključarić, 8.b
Dina Glad, 6. b

Moja najbolja prijateljica mama

Danas sam se već triput posvadao s momom. Svojom krvnjom. A onda je popodne došla iz dućana i donijela mi novu majicu. Reebok! Crvenu! Bio sam oduševljen, mada mi njen ukus nije uvijek jasan. Stavlja na sebe sve moguće i lude kombinacije. Uhvatio ju je drugi pubertet. Ofarba si kosu i onda tri dana ne izlazi iz kuće. Opet drži neku dijetu, a vidim da je pojela najviše kremšnita iz Konzuma. Ne da joj se peći kolače, radije čita ljubavnu poeziju. Neka Vesna Parun! Često lista moje bilježnice i više na mene kako sam nepismen.

Najviše me ljuti kad mi zavrije u tanjur jesam li pojeo salatu punu vitamina. To još mogu podnijeti, ali kad mi pokuša „popraviti“ frizuru, onda doslovno poludim! Ne daj Bože da me zagli, nisam ja kao moj mlađi brat koji se već šest godina drži kao priljepak za nju. Grli je i ljubi, traži čim mu nestane s

vida, a neki dan je kleknuo pred nju i rekao joj: „Hoćeš li se udati za mene?“ Svi smo se popišali od smijeha. To je valjda bio uvijek njegova princeza.

Ne mogu vjerovati da sam i ja bio takav. Ali to je normalno. Dijete je od rođenja najviše vezano za svoju majku. Ona mu daje život, ljubav, nježnost i to traje zauvijek. Najjača je na svijetu majčinska ljubav. Trebamo cijeniti njihove žrtve i nesobičnost kao što i kaže četvrta Božja zapovijed: „Poštuj oca i majku da dugo živiš i dobro ti bude na Zemlji.“

Iako se često ne ponašam pristojno, nepotrebitno vičem i bijesan sam zbog sitnica, znam da mi mama to ne zamjera. Sve mi opršta jer zna da mi mora biti ne samo strogi roditelj nego i najbolja prijateljica u životu. Jer prijatelji sve oprštaju.

Dario Gašparić, 8.c

Moja majka

Dragoj mami
sve će ja dati,
šareno cvijeće
i poljubac sreće.

Jer ona se brine
za sretnije dane,
za sunčana jutra
i veselo sutra.

Uvijek je tu da
ruku mi pruži
da dani djetinjstva
ostanu duži.

Moja draga mama,
moja draga mama
te riječi za mene
su sjajnije od zlata.

Karmen Toplek 4. b

Diljem Lijepe naše. . .

Izleti su zasigurno najzanimljiviji dio svake školske godine. Svaki je drukčiji, uvijek upoznajemo nešto novo. No, onaj najzanimljiviji je, barem što se tiče osnovne škole, maturalac.

Iako su nas učitelji upozoravali da idemo na terensku nastavu, svi smo noć prije polaska razmišljali o tom famoznom maturalcu. Zasigurno nitko nije mogao odmah zaspati pa smo se ujutro pred autobusom sreli umorni, napolna spavajući. No, ipak smo naizgled bili odmorni, spremni za polazak. Nabrinu smo izljubili roditelje i ušli u autobus. I prije no što je krenuo, autobusom je prostrujala odlična atmosfera te smo svi razvezali usta. Dakle, a, b i c razred su na broju. Ušli su i učitelji. Vozači su na mjestima. Svi smo bili spremni za polazak. Desetak sati, koliko smo se vozili do odredišta, tisuću osmijeha, i još više riječi prošlo je autobusom.

Ništa kontra Splita

Prva postaja, Split, oduzimaju je dah. „Nema ništa kontra Splita“ pjevao je Dino Dvornik, a i meni se tako činilo. Dioklecijanova palača oborila me s nogu. Imam nešto u Splitu zbog čega sam zaboravila da nisam kod kuće, zbog čega sam osjećala kao da sam u Splitu oduvijek. Simpatične ulice, divno more i topla atmosfera.

Gradac – glavno odredište

Ipak, najviše smo se svi radovali konačnom odredištu. Gradac, mjesto na Makarskoj rivijeri, zaista je predivno. Još kad smo ugledali hotel u kojem ćemo odsjeti, nitko sretniji od nas. Brzo smo se smjestili, presuklji, našli se ispred apartmana te krenuli na plažu. Ništa nije tako očaravajuće kao onaj osjećaj kad nakon zamornog puta uroniš u vodu. Rasplivali smo se, porazgovarali i krenuli u apartmane kako bi smo se pripremili za večeru. Ponudili su nam „švedski stol“, i to obilan „švedski stol“. Ukusna hrana, dobro društvo i miris soli u zra-

ku obilježili su početak nezabavrnog maturalca. Kasnije smo se uz dobru glazbu zabavljali na terasi hotela.

Drugi dan smo proveli na plaži odmarajući od puta i punecí baterije za nadolazeće izlete. Plivali smo, šetali i razgovarali. Neki su unajmili pedaline i zabavljali se na valovima. Nakon večere smo otišli pogledati brod kojim smo idući dan trebali otploviti na Korčulu. Šetnjom smo razgledali Gradac. To je malo mjesto, no ipak nadasve simpatično.

Brodom do Korčule

Stigla je i srijeda, a time i odlazak na Korčulu. Nakon doručka opet smo pješice krenuli prema luci gdje nas je čekao brod. Ušli smo i brod je bio spreman za polazak. Razgovor i sjedenje za klupom u zatvorenom dijelu broda ubrzo nam je dojadio pa je nekolicina nas sjela na klupicu koja je bila postavljena na stražnjem, otvorenom dijelu broda.

Nismo marili za vrućinu, htjeli smo upiti zrake sunca.

Popeli smo se i na gornji dio broda, na otvoreno. Tamo su bili naši susjedi, Česi, također na maturalcu. Upoznali smo se, iako se isprva nismo razumjeli. Napokon smo se sporazumjeli na engleskom jeziku. Rekli su nam da im je lijepo u Hrvatskoj, a posebno su bili oduševljeni galebovima koji su nas slijedili.

Stigli smo na Korčulu i nakon malog istraživačkog projekta krenuli u potražu za nekom lijepom plažom. Kada smo se okupali, imali smo još vremena za kupovinu suvenira i razglednicu. Vožnja kući također je prošla u ugodnoj atmosferi, a vrijeme smo iskoristili da se još malo upoznamo s prijateljima iz Češke. Kada smo stigli, još nije bilo kasno, pa se nekolicina uputila na plažu. Nikad dosta kupanja!

Dubrovnik – biser Jadrana

Četvrti dan, kojemu sam se ja najviše veselila, započeo je izletom u Dubrovnik. Kada smo ušli u staru gradsku jezgru, mom oduševljenju nije bilo kraja. Najviše mi se dopao Stradun,

no sve je bilo predivno. Nakon razgledavanja i kupovine suvenira i uspomena uputili smo se na plažu. Plaža je bila jednostavna, no ukrašavala ju je ljepota našeg Jadrana: Savršeno bistro, toplo more koje se na suncu preljeva i ljeska, od tamno do svjetlo plavih nijansa. Navečer smo imali više opcija: Kupati se, otići u sobe, u kupovnu ili se zabaviti na terasi hotela, svakome na izbor. Razveselilo nas je što smo mogli duže ostati budni.

Peti dan, onaj najtužniji, pokucao je na vrata. Spakirali smo kofere i otišli na plažu da se oprostimo od mora. Svi smo bili razočarani što je vrijeme tako brzo prošlo. Savršeni završetak maturalca bila je zabava u autobusu. Opet smo se smijali, razgovarali, raspravljaljali... I uslijedio je rastanak.

Te sam večeri mislima još bila u Gradacu, no znala sam da sada slijedi još jedan zanimljivi dio, izmjenjivanje doživljaja, sjećanja na trenutke sreće te gledanje slika s maturalca...

Monika Ključarić, 8.b

DOLAZE NAM BLAGDANI DANI OTVORENIH VRATA U 4.a

Dana 20. 12., 21.12., 22.12., 2010. godine u nastavu ušli su naši roditelji da zajedno sa svojom djecom obilježe radosne blagdane koji nam dolaze. Ideja našeg učenika bila je da te dane obilježimo na neobičan način, naime u natjecateljskoj duhu.

Učenici su se natjecali protiv roditelja na satu matematike na temu «Tko bolje zna pisano zbrajanje i oduzimanje». Pobjedili su naši roditelji. Na satu prirode i društva natjecali smo se «Naši blagdani su pred nama». Učenici su pokazali

više znanja na tu temu i pobjedili roditelje.

Na satu hrvatskog jezika podijelili smo se u grupe zajedno s roditeljima. Tema je bila «Najljepša božićna priča». Pomoću poticajnih riječi vezanih za blagdane svaka grupa je napisala priču na zadanu temu. Bajke - priče bile su predvino napisane. Bile su pročitane sve. Nismo se mogli odlučiti koja je najljepša.

Na satu TZK opet su se natjecali roditelji protiv učenika raznim štafetnim igrama. Bilo je zanimljivo gledati kako su se roditelji trudili.

Baš smo uživali!

Posljednjeg dana učenici su za roditelje pripremili prigodni igrokaz «Božić nas veseli». Na kraju dana smo realizirali projekt «Andeo čuvan». Svaki učenik je otkrio kome je bio Andeo čuvan tijekom ovog polugodišta poklanjajući prigodan poklon u obliku anđela.

Tako smo dane proveli lijepo i «zgodno» zahvaljujući našim roditeljima i učiteljici.

Ana Loparić

Fran Vinković 4.a

Moja sretna zemlja

Moja Hrvatska je najljepša zemlja na svijetu. Kad netko kaže Hrvatsku odmah pomislim na prekrasno plavo more koje okružuje 1246 otoka. U mojoj Hrvatskoj ima puno brežuljaka, planina i ravnica. Volim taj raznolik krajolik. Iz tako male zemlje potječe puno velikana. Slavoljub Eduard Penkala, izumitelj mehaničke olovke kojom pišem ovaj sastavak pod lampom svoje svjetiljke koja ne bi svjetlila bez Nikole Tesle. Poznati moreplovac Marko Polo rođen je na otoku Korčuli. Kravatu su osmisili Hrvati. Ponošan sam kad na sportskim kanalima vidim naše sportske zvijezde Janicu i Ivicu Kostelića, Dražena Petrovića, Blanku Vlašić, Ivanu Baliću i ostale zlatne rukometare, vaterpoliste, plivače, atletičare.

Često putujem izvan naše zemlje na sportska natjecanja i kad kažem da sam iz Hrvatske, svi se rado sjete naših sportskih zvijezda. Ja se tada osjećam kao da sam došao iz najveće zemlje na svijetu. Kad predstavljaju našu sportsku ekipu, iza nas je uvijek hrvatska zastava. Presretan sam što se tada imam čast natjecati za svoju zemlju, tako malu zemlju, a u mom srcu najveću.

Luka Čapalija 4.a

PRODUŽENI BORAVAK

I ove smo školske godine na produženom boravku bili vrlo vrijedni i marljivi. Jedan dio našeg slobodnog vremena posvetili smo mnogobrojnim radionicama. Isprobali smo i neke nove likovne i stvaralačke tehnike. Radili smo s kamenčićima, školjkicama, lišćem, grančicama, češerima i mnogim drugim materijalima, te smo modelirali iz glinamola i plasteline.

Jesen smo obilježili bogato ukrašenim jesenskim košaricama punim plodova, a izradili smo i herbarij od lišća raznih vrsta drveća. Neke smo radionice posvetili prijateljstvu i prijateljskom načinu rješavanja problema, te smo tako naučili kako biti dobri prijatelji i usvojili smo navike lijepog i pristojnog ponašanja.

Dječji tjedan u mjesecu listopadu obilježili smo odlaskom u grad ispred Centra za kulturu gdje smo sudjelovali u „krugu mira“. Za tu smo prigodu izradili „jabučice mira“ na kojima smo istaknuli prava djece kao poruke odraslima. Zimnu su nam obilježili prekrasni radovi „Zimske idile“. Izradili smo slikovnicu „Moj život kroz boravak“ u koju smo uvrstili učeničke i pismene i likovne rade.

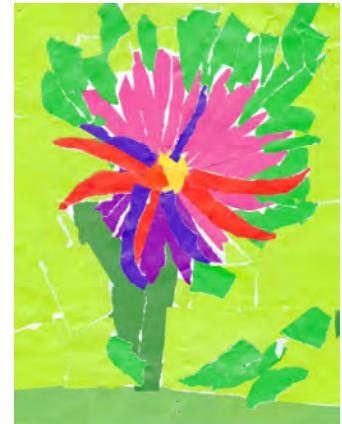
okoliša i mnoge druge.

Proljeće smo već tradicionalno obilježili sadnjom cvijeća u teglice, a izrađivali smo i proljetnice iz papira i na taj način istaknuli potrebu njihovog čuvanja i zaštite. Povodom Uskrsa izradili smo kartonske košarice u koje smo stavili šarene pisanice.

I na kraju bismo se posebno osvrnuli na radio-nicu povodom Dana planete Zemlje u kojoj smo suradivali s grupom „Globe“. Za tu smo priliku pripremili prigodne pjesmice, crteže, tekstove, a izradili smo i veliku kartonsku kutiju kao simbol Zemlje na kojoj smo slikovito prikazali sve dobre, zdrave i očuvane dijelove našeg planeta u suprotnosti sa svim onim što ga onečišćuje i zagađuje.

učiteljica Liljana Đukes

Elena Augustić 3.b

Sportska natjecanja

Proletne kros 2011. TRČANJEM DO ZDRAVLJA S NOGOMETNOG TERENA

Ove godine na Proletnom krosu, već 7. po redu, sudjelovalo je rekordnih 925 sudionika.

26. ožujka 2011. godine, iako je kros bio u 11, sudionici su se počeli okupljati u 10.30 sati na topлом i sunčanom vremenu. Trčalo se zelenim tepihom čakovečkog parka. Sudjelovali su učenici osnovnih i srednjih škola i građani. Natjecali su se i učenici II. osnovne škole Čakovec.

Neki od njih osvojili su i medalje. Filipu Vučeniku iz 2. razreda i Filipu Turku iz 5. razreda pripalo je zlato, a Marta Marđetko iz 4. i Nina Dobriša iz 5. osvojile su srebro. Lucija Mikulić iz 3. razreda osvojila je 5. mjesto.

Kros se održava svake godine da bi ljudi vidjeli koliko je sport, a najviše trčanje, bitano za zdravlje.

Dina Glad 6.b

U SPORTSKOM DUHU

Obilježen Hrvatski olimpijski dan

Prvi dan nove školske godine startali su u sportskom duhu. Uz kratke pripreme za obilježavanje Hrvatskog olimpijskog dana, učenici i neki djelatnici škole pojavili su se u bijelim majicama, bijeloj olimpijskoj boji, i sportska svečanost mogla je početi.

10. rujna, u 11:00 sati učenici su se skupili na tribinama školske sportske dvorane. Sportske igre, tradicionalno, otvorio je ravnatelj škole Vinko Grgić. Kazao je nekoliko rečenica o po-

vijesti hrvatskoga sporta i odmah nakon toga započela su sportska nadmetaњa: učenice u odbojci, učenici i učitelji u nogometu.

U prvom dvoboju svoje snage odmjerile su učenice u odbojci. Sudio je učitelj Danilo Podrebarac. Prvi set bio je jako zanimljiv, s puno izmjena s obje strane. Pobjednice prvog seta bile su igračice predvođene Deom Poljaković s rezultatom 26:24. Drugi set je bio iznimno uzbudljiv. Nakon dobre borbe

I ove godine bio sam sudionik Županijskog natjecanja kao član nogometne ekipе Druge osnovne škole Čakovec.

Kao što je uobičajeno, naša je škola domaćin za još 3 školske ekipе i to iz Podturna, Goričana i Nedelišća. Nogometna ekipa sastavljena od učenika sedmih i osmih razreda, a jednom tjedno na treninzima pripremao nas je profesor Petar Korbelj.

Ždrijeb je na našu žalost odlučio da prvu utakmicu igramo s Goričanom. Njihova ekipa nije pokazala bolju igru od nas, ali naše lopte nikako da završe u mreži kad je to važno. Tako nam je prvo mjesto izmaklo iz ruku. U druge utakmice ušli smo umorni jer

je trebalo igrati bez pauze. Već je na početku bilo vidljivo da sve kreće nizbrdo. Bila je to utakmica za 3. mjesto, a budući da samo jedna ekipa prolazi dalje, za nas je bilo bitno da se i dobro zabavimo. Na kraju pobjednicima iz Podturna mogli smo samo od srca čestitati na prolasku u drugi krug.

Za mene i ostale osmaše u mojoj ekipi bila je ovo posljednja utakmica i ovoj školi za koju smo mnogo puta osvajali dobre rezultate. Iako smo zadnju utakmicu izgubili, ponosan sam jer sam godinama predstavljao školu i u uvijek s veseljem sudjelovao. To je meni najveća pobjeda i nagrada.

Dario Gašparić 8.c

Dojmovi o županijskom natjecanju u malom nogometu

Jako sam tužan jer smo ispalili i izgubili sve utakmice. Bili smo jači i bolje uigrani, ali nas sreća nije pratila kao ostale ekipе. U prvoj utakmici smo imali puno prilika, ali ih nismo iskoristili. Suparnička ekipa našla nam je slabu točku i to iskoristila.

Trener nam je rekao da nije kraj svijeta, da je to samo utakmica, ali nam ništa nije moglo pomoći jer smo se dugo

pripremali za to i htjeli smo pobijediti. Druga utakmica nam nije bila više toliko bitna jer više nismo mogli ući u finale.

Zabavljali smo se da ne bismo bili tužni. Nadam se da će sljedeća ekipa biti bolja i da će nešto ostvariti. Ja više to ne ču moći jer ovo je moja zadnja godina u osnovnoj školi.

Fran Mavrek, 8.c

pobijedile su igračice Deje Poljaković s rezultatom 26:17. Nakon odbojke uslijedio je nogomet. Nogometna ekipa naše škole suočila se s učiteljima koji su do sada, 10 godina za redom, pobjeđivali u svakom dvoboju. Kao što se očekivalo, nogomet se pokazao najzanimljivijim za publiku. Navijači su gromoglasno navijali. Već za nekoliko minuta poveli su učenici pogotkom Nine Patafte. Učitelji su odgovorili u drugom poluvremenu prekrasnim zgoditkom

petom Domagoja Turk.

Ubrzo nakon toga pogodak je opet postigao Domagoj Turk. Kada se činilo da su učenici izgubili, dogodio se preokret. U zadnjim minutama Filip Belec zabio je gol, što je značilo izjednačenje i time postao heroj dana. Igra je završila rezultatom 2:2. Tako je prekinut dugogodišnji niz pobjeda učitelja.

Organizator sportskih igara bio je učitelj Mladen Dešić.

Luka Lesjak, 8.c

Sportska natjecanja

Državno natjecanje u badmintonu

SJAJNO TREĆE MJESTO

Osvojivši prvo mjesto na regionalnom natjecanju, predstavnici naše škole nastupili su na Državnom školskom natjecanju u badmintonu i izborili sjajno treće mjesto. Predvođeni mentorm prof. Mladenom Dešićem, naši natjecatelji: Luka Lesjak, 8.c, Filip Bel, 6.a i Lino Zadravec, 5.a, uputili su se 16. svibnja 2011. u Split, grad koji je bio domaćin Državnog natjecanja u badmintonu. Naši momci su se jako trudili, ali bolji su bili natjecatelji ŠŠD Podmurvice te ŠŠD Vihor-Kutjevo. Svoje dojmove iznio nam je Filip Bel: "Bio sam na Državnom školskom natjecanju u badmintonu koje se održalo u Splitu, zajedno sa svojim

prijateljima Linom i Lukom. Očekivanja nisu bila velika. Najvažnije nam je bilo sportsko druženje i zabava. Predstavljali smo 2. osnovnu školu Čakovec. Natjecalo se šest najboljih škola, predstavnici svojih županija, pobjednica regionalnih natjecanja. Skupinu smo završili na drugom mjestu i plasirali se u polufinale gdje nas je Kutjevo porazilo 3:1. Zatim smo se borili protiv Dubrovnika za treće mjesto. Bili smo zadovoljni osvajanjem brončane medalje. Za nas je to bio velik uspjeh. U Čakovec smo se vratili umorni, ali bogatiji za jedno lijepo sportsko iskustvo."

Monika Kuček, 6.a

Županijsko natjecanje osnovnih škola

Županijsko natjecanje u badmintonu održano je u petak, 22.01.2010.g. u školskoj dvorani II.osnovne škole Čakovec. Natjecali su se učenici I. osnovne škole Čakovec, II. Osnovne škole Čakovec, III. Osnovne škole Čakovec, Osnovna škola Orehovica, Osnovna škola Nedelišće. Od muških ekipa najbolji su bili natjecatelji iz I. osnovne škole Čakovec koji su osvojili prvo mjesto. Drugo mjesto pripalo je Osnovnoj školi Nedelišće. Natjecatelji II. osnovne škole

zauzeli su treće mjesto. Najslabiji su bili protivnici iz Osnovne škole Orehovica koji su se morali zadovoljiti četvrtim mjestom. Od ženskih ekipa prvo mjesto osvojile su natjecateljice iz Osnovne škole Nedelišće,

III. osnovna škola zauzela je drugo mjesto, natjecateljice II. osnovne škole osvojile su treće mjesto, a četvrtim mjestom morala se zadovoljiti I.

osnovna škola Čakovec.

Luka Lesjak, 8.c

Dojmovi o natjecanju u badmintonu:

Daniel Zadravec (trener):

Bilo je sve super organizirano. Bilo je možda malo manje ekipa nego prošle godine što je jedino bilo drugačije. Ekipe su bile dosta podjednake, osim nekih malo jačih, koje su se isticale. U muškoj konkurenciji pobijedila je I. osnovna škola Čakovec, a u ženskoj konkurenciji pobijedila je škola iz Nedelišća.

Luka Lesjak:

Meni se turnir jako dopao. Nisam niti očekivao pobjedu,

ali vjerovao sam da možemo biti drugi ako ne dobijemo I. osnovnu školu za protivnika u prvom krugu. Sreća nije bila na našoj strani pa su se moja najgora očekivanja ispunila.

Očekivano smo izgubili, nismo više imali šanse za drugo mjesto, ali mogli smo biti treći. Za treće mjesto smo dobili slabe protivnike Orehovice te pobijedili i uzeli treće mjesto. Sve u svemu dobro sam se zabavio i stekao nove prijatelje.

KOŠARKA-ŽUPANIJSKO NANATJECANJE

Navijači su bodrili svaku ekipu

U dvorani II. osnovne škole Čakovec, 18. veljače 2011. godine s početkom u 9:30 sati, održano je Županijsko natjecanje u košarci za škole Međimurske županije. Ekipе su bile sastavljene od učenika viših razreda. Sudjelovale su škole: OŠ Mala Subotica, OŠ Vratišinec, OŠ Nedelišće, OŠ Prelog i, naravno sudjelovala je i naša II. osnovna škola Čakovec. Šesta ekipa, OŠ Pribislavec, nažalost, zbog nedostatka igrača je odustala od natjecanja. Voditelj natjecanja bio je prof. Malden Dešić.

Natjecanje je započelo utakmicom OŠ Mala Subotica protiv OŠ Nedelišće. Unatoč otporu koji je pružala OŠ Mala Subotica, Nedelišće se pokazalo kao jači i iskusniji protivnik. Zaslужeno je odnio pobjedu s rezultatom 19:44. Nakon kratke stanke uslijedila je utakmica, koju su svi dočekali s euforijom, susret između naše II. osnovne škole Čakovec i OŠ Prelog. Naša ekipa

opravdala je ulogu „favorita“ i s lakoćom svladala protivnika s rezultatom 65:29. Ovom pobjedom iz grupe A naša škola je ušla u finale Županijskog natjecanja koje će se održati 1. ožujka 2011. godine. Nakon odlične igre naših junaka snage su odmjerili igrači OŠ Vratišinec i OŠ Mala Subotica. Konačan rezultat bio je na strani Vratišinca, 31:11. Posljednja utakmica ovog uzbudljivog dana bila je između OŠ Nedelišće i OŠ Vratišinec. Nedelišće je zasluženo odnijelo pobjedu s rezultatom 40:16. Odličnom igrom OŠ Nedelišće se iz grupe B plasiralo u finale Županijskog natjecanja te se time priključuje našoj školi.

Tijekom cijelog dana atmosfera je bila na vrhuncu. Navijači su bodrili svaku ekipu gromoglasnim pljeskom nakon svakog koša. Organizacija je kao i svake godine bila uspješna i zadovoljila sve učesnike.

Novinarska družina

Dojmovi o Županijskom natjecanju u košarci

Jako sam zadovoljan igrom koju smo pokazali. S lakoćom smo pobjedili ekipu OŠ Prelog i time se plasirali u finale Županijskog natjecanja u košarci. Igrali smo odlično, organizirano i od početka dominirali igrom. Zadovoljan sam igrom svojih sugrađa i bodrenjem publike.

Sada se trebamo dobro pripremiti za finale koje će se održati 1.3. 2011. Svoju igru moramo dovesti na što viši nivo. Nadam se da ćemo uspješno savladati sve prepreke i plasirati se na regionalno natjecanje.

Petar Glumac 8.c

Bruno Srnec, 5.b

Jura Jalučić, 6.b

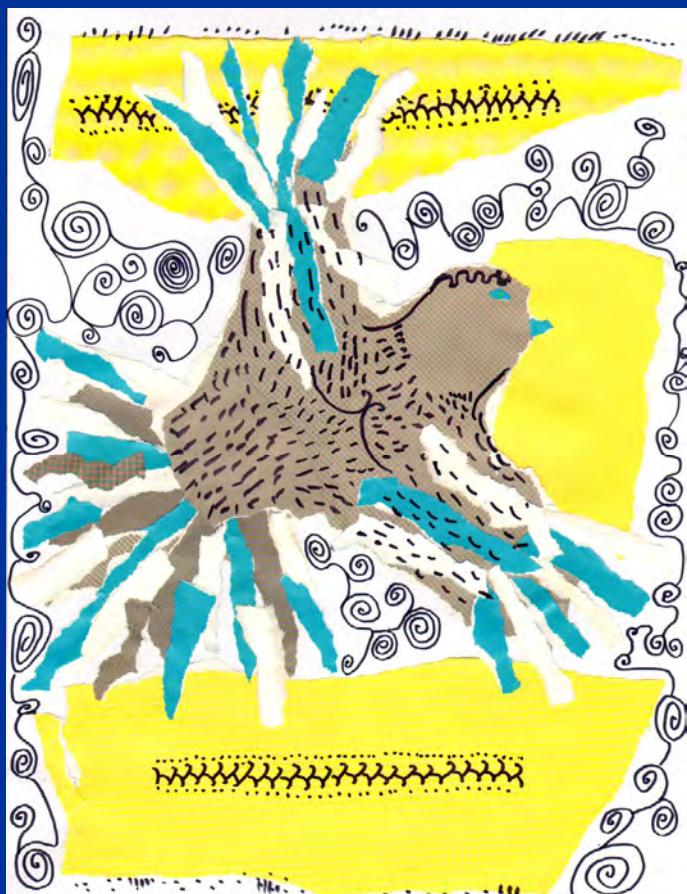
Izložba "Sjećanje i nada"

Filatelistički klub "Marija Hunjak" u suradnji s Gradom Čakovec, Medimurskom županijom, Hrvatskom poštom, Centrom za kulturu i Vraždinskom biskupijom organizirali su izložbu poštanskih maraka u čast dolaska Svetog Oca Benedikta XVI. u Hrvatsku.

Uz izložbu maraka izloženi su i radovi učenika 2. osnovne škole Čakovec koje je motivirala i vodila učiteljica likovne kulture Monika Vrtarić-Vuk. Izložba je postavljena

u prostorima Centra za kulturu Čakovec, a otvorena je od 1. lipnja 2011. do 30. lipnja 2011.

Izloženi su radovi sljedećih učenika: Antonija Belović, Tomica Oskoruš, Dina Posedi, Lorena Šimunić, Sara Toplek, Katarina Sambolek (5.a), Bruno Srnec, Magdalena Mesarić, Jura Jalušić, Iva Petrović, Hana Blagus, Tena Grahovec (5.b), Petra Grašić, Maja Oskoruš, Lucija Dania, Ivan Krsto Blažinović, Korina Ban, (6.a), Nevena Novak, Ella Prebeg, (7.a) i Matija Posavec, (8.b)

Ivan Krsto Blažinović, 6.a